

— **Hogy derült ki, hogy olyan sok rövidlátó van itt a faluban?**

— **Úgy lelkem, hogy a múlt héten megnyílt a falusi könyvtár.**

Szür-Szabó József rajza

Bolgár Humor

Angolában

Portugál gyarmatosító: Bizonyos keretek közt biztosítjuk a bennszülöttek szabadságát...

Mai gyerekek

– Gyere, játsszunk papást-mamást!
– Már megint veszekedni akarsz?
(A szófiai Sztarselből)

HAJNALI BŰNHŐDÉS

A napokban egy reggel, amint az utcán megyek, jön velem szemben Kálmán, testi-lelki jó barátom. Széles mosollyal üdvözölném, de észre sem vesz, járása bizonytalan, mint az alvajáróké. Nekimegyek a vállammal, „bocsánat!" — mondja reflexszerűen, és menne tovább, de megfogom a zakójánál fogva, és visszahúzom.

Felismer és legyint. — Nincs semmi bajom — mondja —, csak majdnem elesem az álmosságtól.

Bemegyünk feketézni, és miközben lassan magához tér, elmondja keserű történetét.

„Tudod, hogy nem vagyok papucsférj, — meséli. — A feleségem sem ideges természetű, mégis vannak esetek, amikor jobbnak látom a dolgok csöndes elhallgatását. Úgy gondoltam például ma éjszaka is, hogy nem keltem fel Rózsit, lehetőleg nem csapok zajt. Miért tudja meg, hogy hajnali fél öt van, miért képzelődjön szükségtelenül, hogy hol, s mint töltöttem az éjszakát?

Szóval, akár nevetséges, akár szégyen, az előírásos módon szépen lehúztam a cipőmet az előszobában, és zokniban sompolyogtam hálószobánk ajtajához, csendesen lenyomtam a kilincset és belestem. Rózsa a fal felé fordulva aludt, egyenletesen lélegzett, mindenképpen megnyugtató magatartást tanúsított.

A szőnyegen győztesnek éreztem már magamat, zajtalanul lépkedtem ágyam széléig és leültem. Már élveztem is a besurranó férjek kaján örömét, a hajnal fényesen röhögött a fehér ágyneműn.

Így ültem az ágyon, félig levetkőzve, elégedettségemben cigarettára gyújtva. És akkor, talán a gyufa apró sercenésére, megmozdult Rózsi, és felült az ágyban, hunyorgó szemmel nézett rám, tájékozódni próbált időben és térben. Alázatos, tanácstalan megadással ültem vele szemben, lábam a semmibe lógott. És ekkor Rózsi így szólt:

— Hány óra van, hogy te *már felkelsz?*

Egy pillanat alatt megértettem a félreértést. Ezért a másik zoknit is *visszahúztam* a lábamra, és miközben a cipőm után nyúltam, így válaszoltam:

— Még nincsen öt óra sem. Te csak aludj!

Rózsi pedig, a derék, figyelmes asszonyka, tapogatózni kezdett a papucsa után, miközben álmos zsörtölődéssel így szólt:

— Persze, mert megint nem csináltad meg a munkádat, és most hajnalban kell hogy dolgozz, te szegény. Hát főzök neked egy jó erős feketét.

Vannak az életben visszavonhatatlan helyzetek. A félreértést nem lehetett többé új útra terelni. Meg a lelkiismeretemnek is tartoztam ennyivel.

Újból felöltöztem tehát, s az íróasztalhoz ülve, fél órával ezelőtt keltem fel onnan."

Szegény barátom! Reggel kilencet mutatott az óra a Nemzeti előtt.

S. P.

Igaz történetek

FESTÉS

Festő barátommal tavaly nyáron a szatmári sikság szélén, Erdőháton — a legtávolabbi magyar faluban — Pesttől négyszázöt kilométerre: Garbolcon jártunk.

A szállásunk melletti szomszéd ház jellegzetes erdőháti építkezés volt: zsúpfedelű, keskeny repülőeresszel, szabadkéményes, körötte paticsfonat kerítés. Eresze alatt favödörben nyíló leánderek.

Barátom készült, hogy megörökítse.

— Szeretném lefesteni a házat — mondta mikor átment.

Az öregasszony széttárta karjait:

— Fiam, tapasztani kéne előbb...

HÁROM KOCSI FÖLD

Egy nyírségi faluban, a legnagyobb dologidőben, amikor szinte mindenki a mezőn szorgoskodott — beállít egy ünneplőbe öltözött legény a tanácselnökhöz, aki meglepetve nézi volt katonacimborája fiát.

— Tessék, Péter! Mit akarsz? — mondja.

A legény bizonytalanul, majd mindjobban nekibátorodva belekezd:

— András bátyám, én... leadom a földet! Pestre szeretnék menni...

— Pont most!? Hijj, de a kirielejzumát! — csattan fel a tanácselnök,

de aztán elharapja a mondatot, s csak hümmög, gondolkodik. Rakosgat az asztalon, sokára felderül az arca.

— Jó' van, fiam, hozzál be három kocsival... a többit aztán majd meglátjuk...

Kocsis János

Nyugatnémetek Nagybritanniában

Szegő Gizi rajza

– De Fritz! Hát nem tudod, hogy csak gyakorlatozni jöttünk ide?

SZAKBARBÁR

Jött a piktor, sodró, irtó
Lendülettel piktorolt.
Úgy táncolt a hosszú létrán,
Mint egy fürge, friss kobold.

Hogy csinálta, mint csinálta,
A villanynak baja lett.
Ám a mester vigasztalva
Szólt, mielőtt hazament:

— Hja, megesik az ilyesmi,
De majd küldök szerelőt.
Plusz-költség, de jobb lesz majd a
Villanyuk, mint ezelőtt.

A szerelő sodró, irtó
Lendülettelténykedett.
Végre minden villanykörte
Adott újra fényjelet.

Hogy csinálta, mint csinálta,
Most egy kis csőrepedés
Járt együtt a javítással.
Nem jó a baj, ha kevés.

— Hja, megesik az ilyesmi, —
Szólt a mester vigaszul.
— Küldök, aki megcsinálja,
S az árát se szabja túl...

Most várjuk a vízvezeték
Mesterét és reszketünk,
Mire a víz rendbejő, mily
Újabb kárunk lesz nekünk?

Mi hasad meg, mi szakad le,
Padló vagy a mennyezet?
És az újabb plusz-munkára
Hol terem plusz-fedezet?!!

K. Tóth Lenke

Ezt olvastuk

Megnövekedett város

A Magyar Nemzet tudósítást közöl Miskolc városáról és a város gondjairól. A gondok fő okát a város növekedésében látja, mert, mint írja, Miskolc területe ma 224 000 négyzetkilométer.

Ezzel Miskolc a világ legnagyobb városa lett, messze maga mögött hagyva Sanghait, Pekinget, Londont és Moszkvát. Miskolc jelenlegi területével minden oldalról kilóg Magyarországból, miután hazánk területe kereken 93 000 négyzetkilométer.

Hálátlan szerep

A napokban elhunyt kiváló művészünket, Rózsahegyi Kálmánt búcsúztatván, az Esti Hírlap megemlíti: „Elévülhetetlen hatalmas sikert aratott — többek között — a Sári bíró címszerepében is."

A széles skálájú kitűnő művész sok szerepben nyújtott emlékezetes élményt, arra azonban nem emlékszünk, hogy valaha is vállalkozott volna egy színdarab női főszerepének eljátszására.

Csodálatos hír

A Hétfői Hírek riportere az Alkotmány napi ünnepségekről tudósítván, leírta, hogy a Parlament előtt „többezer *élő* galamb röppent a magasba".

Biztos, hogy a felröppenő galambok között egy sem volt élettelen?

Helyrajzi érdekességek

Az Esti Hírlap riportot közöl két termelőszövetkezetről, melyek tíz, illetve kilenc esztendeje alakultak „... a Lágymányos szélén, sashalmi, budaörsi dombok birtokosaiként".

A sashalmi dombokat csupán komoly felforgató tevékenység útján lehetséges a Lágymányos szélére helyezni, minthogy Sashalom a XVI., kerületben fekszik, a Duna bal partján.

Ugyanebben a lapszámban olvassuk az alábbi hírt is: „Több *újpesti* tanácstag beszámolóján javasolták, hogy megüresedő üzlethelyiségeket utaljon ki a tanács lakás céljára. A *VI. kerületi* Tanács igazgatási osztálya elutasította a felszólalók javaslatait..."

Az újpesti tanácstagok bizonyára csóválták a fejüket. Hogy jön ahhoz a *VI. kerületi* Tanács igazgatási osztálya, hogy elutasítsa a *IV. kerületi* tanácstagok javaslatát?

Dr. Árgus

INDUL A SZEZON

SZEREPOSZTÁS ELŐTT

A társulat új tagjai
Vidám arccal mennek-jönnek,
S a gondterhelt rendezőnek
Egyelőre még köszönnek...

HÁZISZERZŐ

Mit ír? — kérdezik a Mestert —
S ekképp hangzik a felelet:
Épp most írok a színháznak
Előlegkérő levelet...

Szilágyi György

Vissza a szabadságról

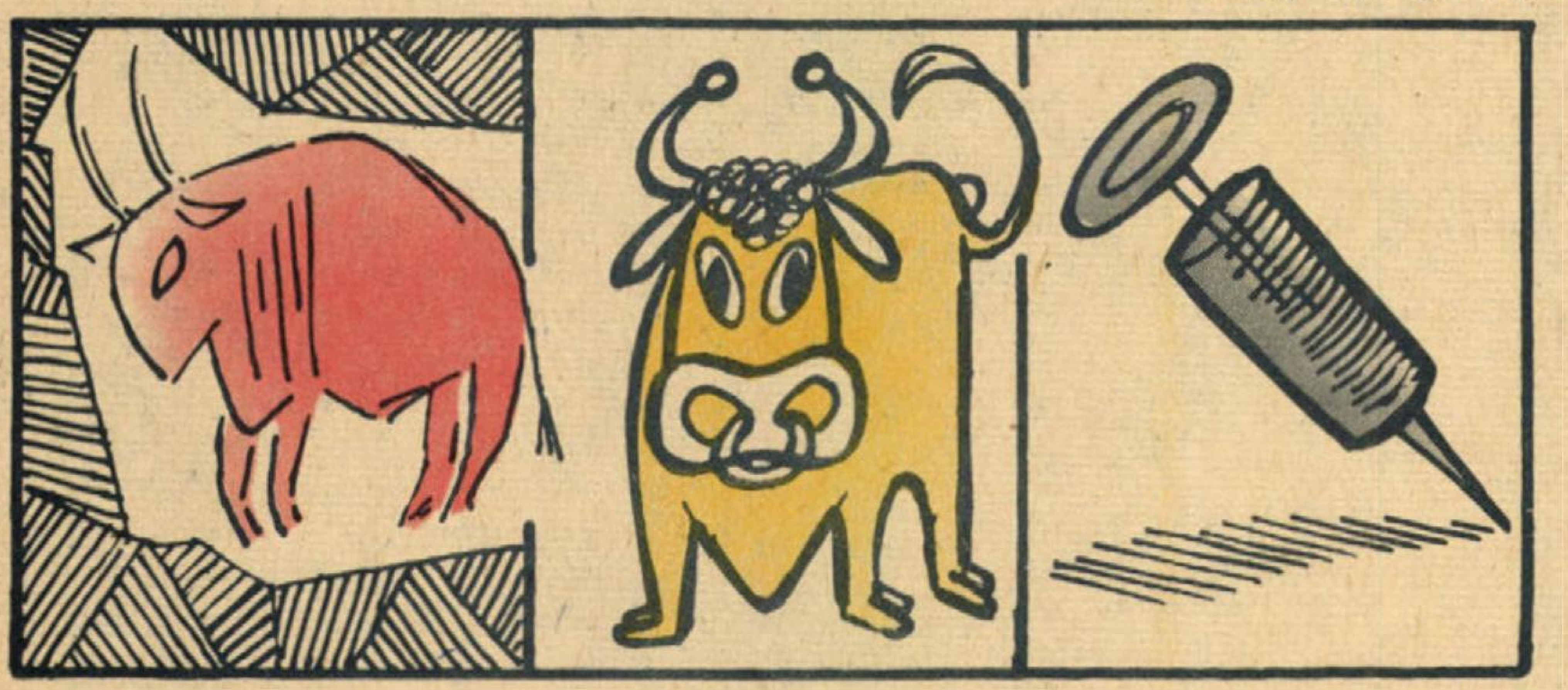
Gerő Sándor rajza

– Amint látja, Kovács kartárs, igyekeztem nem belekontárkodni a munkájába...

Fejlődéstörténet

Fülöp György rajza

Két nagy öreg mosolya

Búcsú Firenzében

Vedres Márk, mint a századforduló, majd a két háború közötti korszak majdnem minden magyar művésze, annak idején súlyos anyagi gondokkal küszködött. Külföldön próbált szerencsét, mert itthon nem tudott megélni. Sokat tartózkodott Firenzében, ahol egy időben műkereskedéssel is foglalkozott.

A felszabadulás után Vedres Márk egyszer ellátogatott Firenzébe, ahol családjának egy része élt. Amikor haza készült, az egyik rokon gyöngéden megszólalt:

— Tudod, arra gondoltunk... hogy ebben a magas korban... mégiscsak jobb lenne neked, ha itt maradnál... Hiszen úgyis azt szoktad mondani, hogy Olaszország a második hazád...

Derűsen felelt Vedres Márk:

— Ez igaz. De miért éljek a másodikban, amikor pompásan megvagyok az elsőben?

Népszerűség

Rózsahegyi Kálmánt nemcsak a színpadon szerették, de a magánéletben is kedvelte mindenki. Barátainak nagy száma is jellemezte páratlan népszerűségét. Az utcán sohasem lehetett egyedül látni Rózsahegyit, mindig csatlakozott hozzá valamelyik barátja vagy tisztelője.

Egyszer a Rákóczi úton sétált, amikor nagy lelkesedéssel ráköszöntött egy fiatalember:

— Szervusz, drága Kálmán bátyám! Hova-hova?

— Bemegyek a színházba.

— Megengeded, hogy elkísérjelek?

— Boldogan!

Mentek együtt kettesben, élénk beszélgetés közepette. Nemsokára szembejött velük egy jól öltözött középkorú férfiú, és meghitt mosollyal üdvözölte őket:

— Szervusztok!

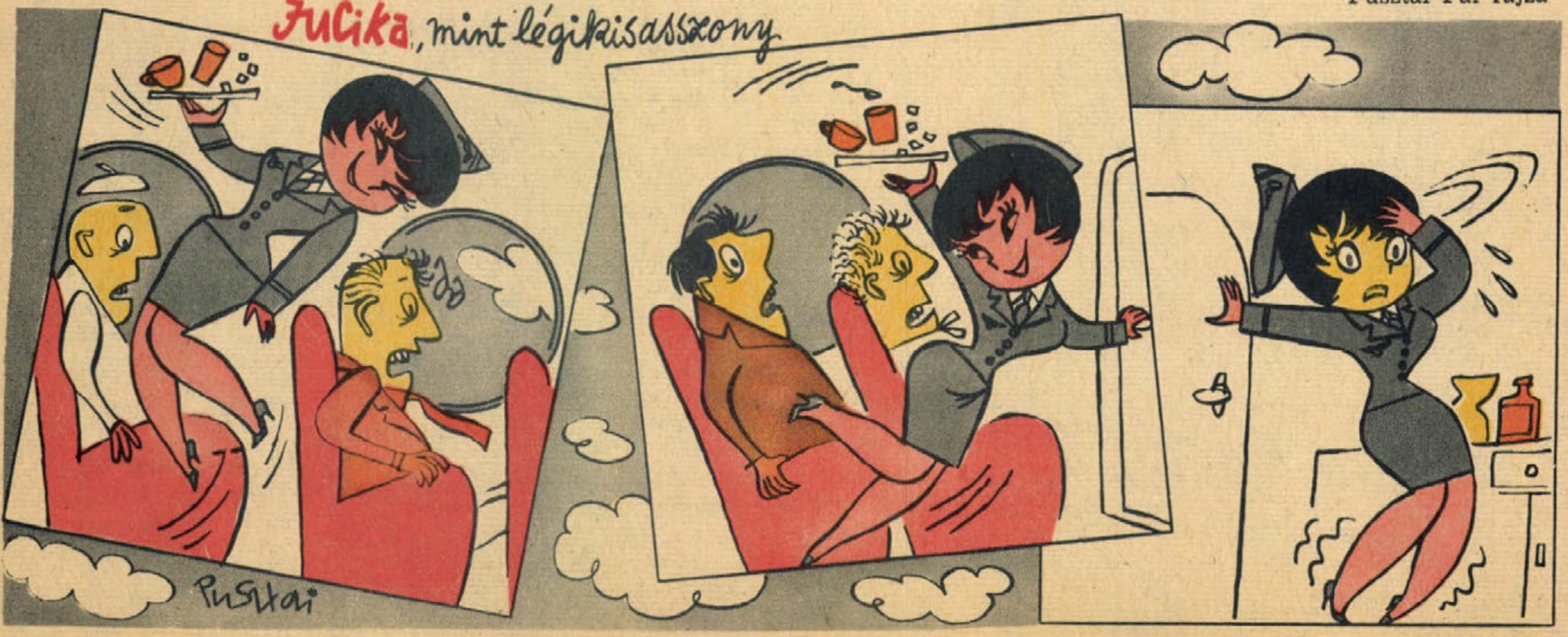
Rózsahegyi és kísérője barátságosan visszaköszöntek. Megszólalt a fiatalember:

— Mondd csak, Kálmán bátyám, ki is volt ez?

Mire Rózsahegyi kedves mosollyal így válaszolt:

— Már ne haragudj, édes öcsém, de én azt sem tudom, hogy te ki vagy...

Pusztai Pál rajza

GŐG

Volt egy nagybátyám, aki irgalmatlanul gőgös volt. Pedig hát semmi jussa nem volt rá, hogy az legyen; hiszen a gőg a buta emberek szemtelensége, már pedig ő buta nem volt, és éppen annyira szemtelen sem. De hát ő a régi világ embere volt: 48-ban honvédezredesként küzdött a szabadságért, aztán kiment Kossuthtal Amerikába, és amikor visszatért, földesúr volt addig, amíg Pozsonyba nem ment, és ott élte le hosszú és változatos életének utolsó négy esztendejét.

A kényelem embere volt. Két pompás angol félvér lovát, rugós hintaját, kocsisát levitte magával Prespurgiába — ahogy akkor Pozsonyt mondottuk. Inas, szakácsné, szobalány, kisinas, akkorában úgynevezett „tigris" — az mind kellett neki, félszázaddal ezelőtt a falusi remek otthonában, ősi kúriájában.

Pozsonyban az első telefonok egyike az övé volt. Ott volt mellette a pipázóban, az asztalon, hogy ne kelljen ültőhelyéből felkelnie, ha az a szerszám a szoba falán berregni kezdene, hát ott volt mindjárt kéznél . . .

Egyszer nála voltam. Sok szó esett erről is meg arról is. Előhozakodott az öregúr a familiáris dolgokkal; egy s mással meg volt elégedve, sokról bizony felháborodottan szólt.

Javában beszélgettünk, amikor megszólal az asztalon a telefon csengője. Csilingel egyet, kettőt, sőt hármat, négyet, de Pali bácsi nem mozdul. Azt hittem, hogy nem hallja, hát igen tartózkodóan meg mertem szólalni:

— Pali bácsi, nem hallja? Szól a telefon . . .

— Hallom, már hogyne hallanám — felelt nyugodtan, csibukját szíva —, de én nem azért vezettettem be ezt a fene szerszámot, hogy ő beszéljen velem, hanem, hogy ha akarok, én beszéljek vele . . .

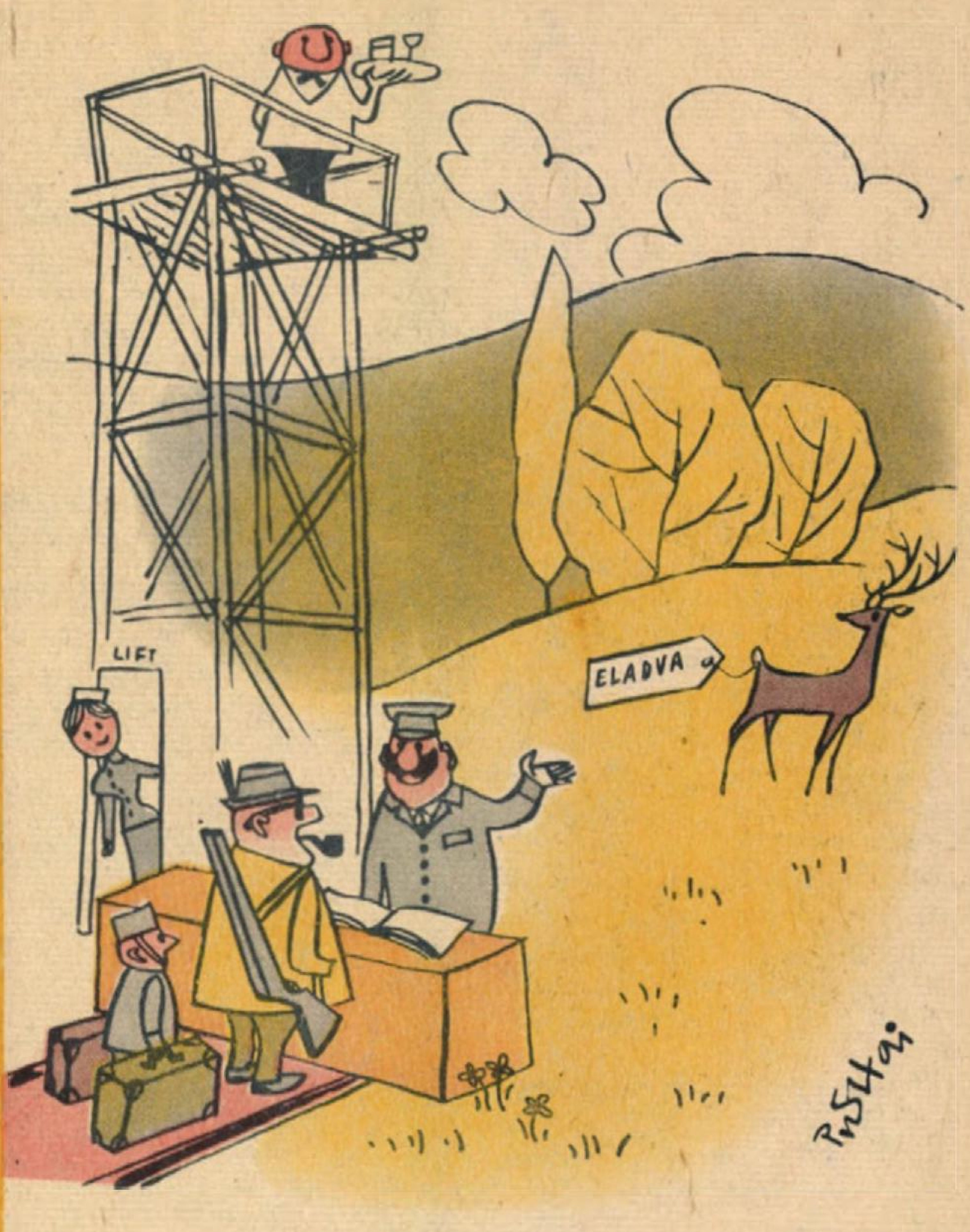
Éppen nem érdekelte, hogy ki miért keresi őt . . .

Ez volt a gőg!

Rexa Dezső

Külföldi vadász

Pusztai Pál rajza

– Mr. Taylor, az ön szarvasa rendelkezésére áll!

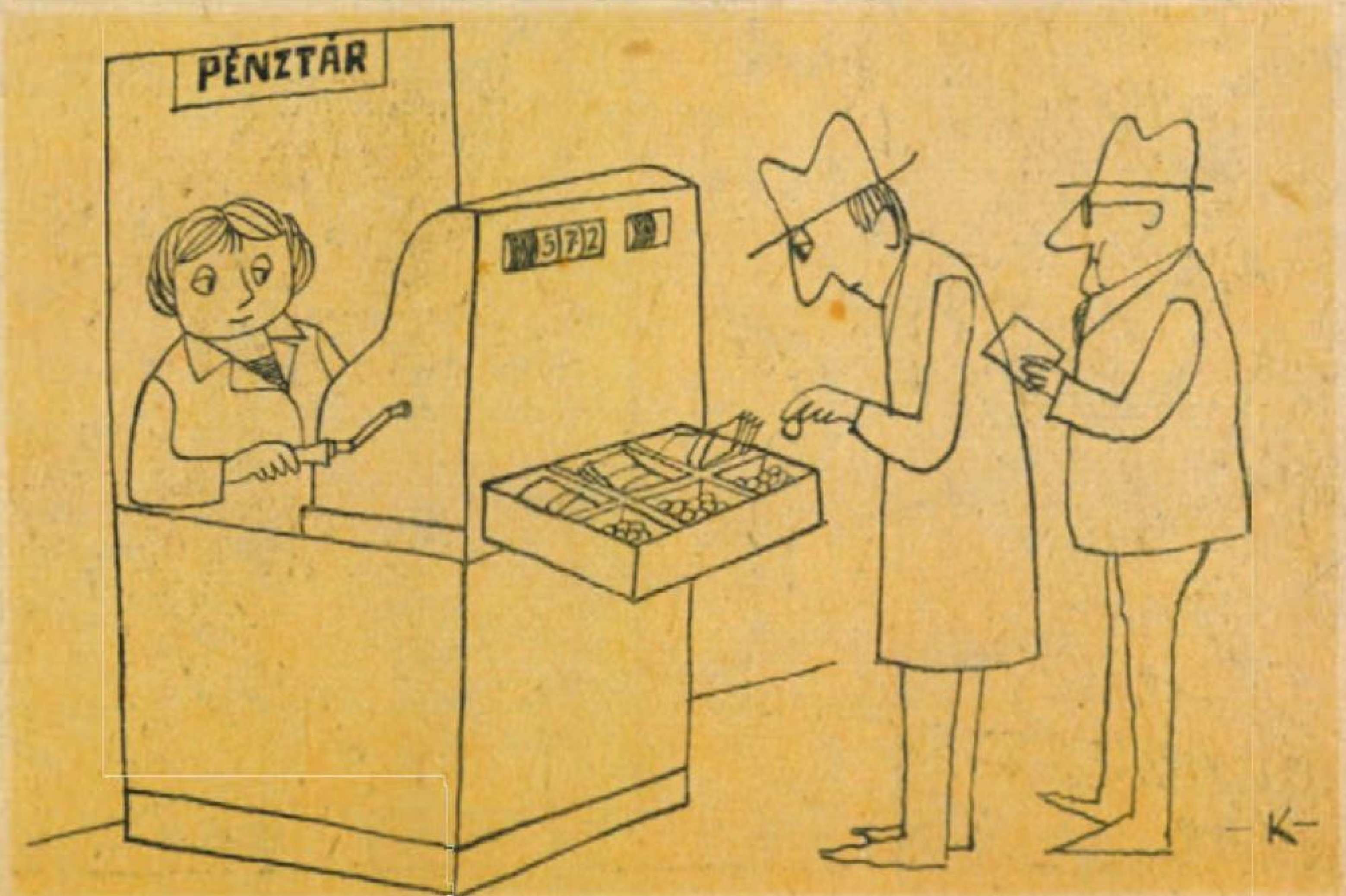
A női fodrászat új útja

Kaján Tibor rajza

Becsület-pénztár

. . . vagy: újabb ötlet a közönség nevelésére

Vannak egészen furcsa dolgok

Baktériumok a Marson

Az U. P. I. hírügynökség beszámol arról, hogy két angol tudós, Patrick Moore és dr. Francis Jackson a Marséhoz hasonló körülmények között baktériumokat tudott életben tartani, sőt ezek a baktériumok szaporodtak is. Ebből arra következtettek, hogy a Marson van ugyan élet, de mindössze baktériumi szinten. Helyes lenne tehát, ha a Marsba nem embert küldenének, hanem baktériumokat. Ezek a baktériumok jól megértetnék magukat Marsbeli kartársaikkal, kicserélnék tapasztalataikat, megteremtenék egy bolygóközi mikróba-együttműködés alapjait.

Egy hal éhségsztrájkja

A New York-i nagy akvárium személyzete hetekig nem tudta elképzelni, hogy miért nem hajlandó enni az akvárium újonnan szerzett gyönyörű, ritka dél-amerikai macskahala. A szép, színes, majdnem félméter nagyságú macskahal a legfinomabb falatokhoz sem volt hajlandó hozzányúlni. Semmilyen módszer sem vált be, míg végül valaki véletlenül megvakarta a hal hátát. A hal ettől a figyelmességtől annyira fellelkesült, hogy enni kezdett, de – csak az őt simogató személy kezéből. Azóta is megköveteli minden étkezés előtt a kedveskedést, a figyelmet, a szeretetet.

A tanulság az, hogy ha valakivel kedvesek vagyunk, akkor az a tenyerünkből eszik.

Végre egy úriasszony!

Az első világháború után csapatostul zarándokoltak Párizsba a fiatal magyar újságírók. Igazolványt szereztek budapesti vagy vidéki lapoktól, és a fény városában, mint „kiküldött tudósítónk”, karrierről álmodoztak, és honvággyal küszködtek.

Magam is kiküldött tudósító lettem, és zsebemben 2500 frankkal, szívemben lobogó ambícióval, fejemben másfélezer francia szóval megérkeztem, hogy elfoglaljam a Szajna menti metropolist. A Madeleine mellett kaptam szállást, és már első estén elindultam körülnézni. Fényáradatban úszott a nagy bulvár. Bekanyarodtam a Royal utcába, és helyet foglaltam a Weber-kávéház teraszán. Nagy úrnak éreztem magam. Aki két és fél ezer frankot hord a szíve felett, azt Párizs fejedelmileg látja vendégül két hónapig.

— Un cognac — mondtam fölényesen a pincérnek.

— Fine — helyesbített, mert a párizsiak sok mindent másképpen neveznek franciául, mint a pestiek.

A márka iránt érdeklődött, de a Dreheren kívül másfajta konyak nem jutott eszembe, ezért előkelően legyintettem, hogy mindegy.

Szemernyit izgatott, vajon mennyit fognak számítani a finom italért, de aztán elhessegettem a borús gondolatokat, és a népes terasz közönségét bámultam. A csinos nők férfi társaságban üldögéltek, de akadt magányos kisasszony is. Mi volna, nagyszerű kalanddal emlékezetessé tenni az első párizsi estét? Persze nem sétáló hölgyikére vagy bárbeli itatólányra gondoltam, hanem valami vérbeli párizsi leányzóra, midinettre, amilyenekről a regények szólnak, vagy unatkozó úriasszonyra.

Közben fontoskodva vettem elő noteszemet, hogy felvéssem első párizsi impresszióimat. De csak azokat a pestieket jegyeztem fel, akiknek anzikszkártyát fogok küldeni. Mit ér a nagyszerű utazás, ha az ember nem küld üdvözletet otthon irigykedő ismerőseinek.

Egyszer csak batárszerű taxi állt meg a Weber előtt, és szőke, karcsú, fiatal nő szállt ki belőle. De micsoda nő! Mintha Fournier, a Vie Parisienne híres rajzolója eszményi figurája kelt volna életre. Elegáns prémes kosztümöt hordott, és a karján himbálózó retikülön kívül kesztyűs kezében krokodilútitáskát tartott. Émelygős parfümillat áradt a nyomában. Leült, italt rendelt, és szórakozottan nézte a hömpölygő utcai forgalmat.

— Mi volna, ha megszólítanám? — ez volt az első gondolat.

Botrány volna, feleltem magamnak udvariasan. Összeszidna, esetleg rendőrt hívna, igazoltatnának, és talán sohasem kapnám meg a carte d'identité-t, a fontos igazolványt, amellyel a kiküldött tudósítók olyan fölényesen kérik a színházi szabadjegyeket.

A szőke csoda cigarettát rakott a szájába, és turkálni kezdett a táskájában. „Ócska trükk gyufát keresni” — gondoltam. Mindenesetre udvariasan tüzet kínáltam. Hűvös „merci bien”-nel nyugtázta, de máris elfordította a tekintetét. Szóval úriasszony.

Enyhe szellő fújdogált a rue Tronchet felől, a Szajna felé tartott, lesodorta az asztalokról a papírszalvétákat, és eloltotta a szép ismeretlen cigarettájának zsenge tüzét. Most már meghitt mosollyal nyújtottam át a friss lángot, és gálánsan felajánlottam az egész dobozt.

Végigmustrálta a skatulyát:

— Miféle furcsa gyufa ez?

— Szikra. Magyar gyufa.

— Ah, maga magyar? Szeretem a magyarokat. Van egy jó barátnőm, Züchi grófnő.

— A Zichy név igen ismert nálunk. Előkelő család.

— A barátnőm is nagyon előkelő. Maga is magyar arisztokrata?

Könnyen keveredik az ember szélhámosságba. Már majdnem azt mondtam, hogy „oui”, de aztán mellőztem a felkínálkozó alkalmat, és szerényen elhárítottam a feltevést.

— Nem egészen — mondtam, de a hozzáfűzött mosolygás sejtette, hogy legalábbis bárói bölcsőben születtem.

Királynői mozdulattal mutatott helyet maga mellett.

— Maga persze azt kérdezi, miért járok éjnek idején kofferral. Utazom. Narbonne-ba. Tudja, hol van?

Sejtelmem se volt.

— Hogyne tudnám — vágtam ki.

— A nagy poggyászomat már kivitettem a pályaudvarra. Majd csak átbumlizom az éjszakát. A hálókocsiban kialszom magam.

Az első csalódás. Tipikus párizsi nő — aki vidéken él. De hiszen Bovaryné is vidéki úriasszony volt, mégis . . .

— Alig várom, hogy otthon legyek — csacsogta tovább. — Már nagyon vágyom a férjem és hároméves kislányom után.

Pontosan azt mondtam, amit ilyenkor illik:

— Micsoda? Magának hároméves kislánya van! Hihetetlen.

És ő pontosan azt válaszolta, amit ilyenkor szokás:

— Úgyszólván gyerek voltam, amikor férjhez mentem.

Fejest ugrottam:

— Nem töltené velem a vonat indulásáig az estét?

Habozott, aztán beleegyezett.

— Egy feltétellel. Ha magam fizethetem a számlámat.

Szóval úriasszony. A közeli Boeuf sur le toit (Ökör a háztetőn) nevű lokálba tértünk be. Addig erőszakoskodtam, amíg megengedte, hogy egyedül fizessem a számlát. (Három napi penziónak felelt meg.) De határozottan megérte. A nő a második korty után pajzánul viselkedett, minden bókot vihogva fogadott, és önfeledten átkarolt a táncnál.

Rohamot fújtam. Eldadogtam szerelmi vallomásomat, gondosan idézve a francia vígjátékokban olvasott mondatokat.

— Még másfél óránk van. Talán soha az életben nem látom többé.

— Miért nem? Látogasson még Narbonne-ban. Legyen a vendégünk. A férjem örülni fog.

Cinkosan nevetett.

— Majd azt mondjuk, hogy a Züchi grófnő unokaöccse.

Kiértünk a Malesherbes boulevard-ra. Olvastam, hogy Párizsban szoktak az utcán csókolózni. Nem tudom, Narbonne-ban is illik az ilyesmi? Mindenesetre megpróbáltam. Úgy látszott, a francia vidék a fővároshoz igazodik: ellenállást nem találtam. Felülkerekedett bennem a magyar virtus, és elszántan szóltam:

— Itt lakom a szomszédban, a rue de Surene-ben.

Felsikított.

— Hogy képzeli? A rue de Surene-n van a svéd követség. Ott ma estélyt rendeznek. Egy tucat ismerőssel találkozhatom. Vigyen akár hova, de ne ebbe az utcába.

Annyit máris tudtam Párizsról, hogy minden kisebb szállójába be lehet állítani bejelentés nélkül. Tétovázva vezettem a templom felé, amely mögött éjszakai hotelek bágyadt fényei pislákoltak.

Unottan adott át a portás hatvan frank ellenében egy óriási méretű kulcsot. A kis szoba tökéletes berendezést nyújtott futóvendégek számára. A vidéki asszonyka, nyilván az alkohol hatása alatt, tegezésre fordította a szót. Szemérmesen rebegte: Oltsd el a lámpát. Kimértén, csaknem szertartásosan viselkedett, hiába, az ilyen társaságbeli hölgy még a zughotelben sem veszíti el a méltóságát.

— Ugye, eljössz Narbonne-ba? — suttogta.

Aztán gyorsan:

— De most rohanni kell. Elkésem a vonatot.

Besurrant a fürdőszobába, és kisvártatva visszajött.

— Most menj be. Közben én felöltözöm. Kukucskálni nem szabad.

Micsoda bájos, kislányos naivitás — áradoztam. Türelmesen várakoztam a fürdőszobában, majd megkocogtattam az ajtót.

— Bejöhetek?

— Még nem. Meg sem kérdezted, hogy hívnak! Solange a nevem. Majd felírom narbonne-i címünket, és várlak.

Solange! Milyen szép francia neve van. Milyen remek anzikszkártyákat lehet írni Narbonne-ból: „Itt vagyok Solange-nál, leszaladtam weekendre.”

Szövögettem egy darabig a mese színes szálait, aztán ismét bekopogtam:

— Solange!

Nem érkezett válasz. Lenyomtam a kilincset. Koromsötét szobára nyílt az ajtó. Tapogatózva megtaláltam a kapcsolót. Solange sehol. Hova bújt el? Micsoda narbonne-i gyerekes vicc!

Még a szekrénybe is benéztem. Üresen tátongott. Szörnyű sejtelem vágott mellbe. Remegő ujjal nyúltam a szobában hagyott kabátom belső zsebébe. Üres! Eltűnt a kétezerötszáz frank, eltűnt minden vagyonom, párizsi tartózkodásom költsége.

Letámolyogtam. Az öreg portás egykedvűen hallgatta panaszomat.

— Les femmes, les femmes — mormolta.

A liftes kárörvendően röhögött.

— Melyik macska volt? — kérdezte tőle a portás.

— A kofferes nő — mesélte a liftes vigyorogva. — Aki mindig útipoggyásszal jár randevúra.

— Telefonáljunk a rendőrségre! — rimánkodtam.

— Minek? Maga idegen, csak kellemetlensége lehet belőle. Sokszor beidézik.

— Miért engednek be ide tolvajnőket!?

Vállvonogatás:

— Mi abból élünk, hogy szobákat adunk ki kedves vendégeinknek.

Megemelte a sapkáját, mintegy jelezve, hogy az ő részéről a társalgás befejeződött. Aztán oktató hangon búcsúzkodott:

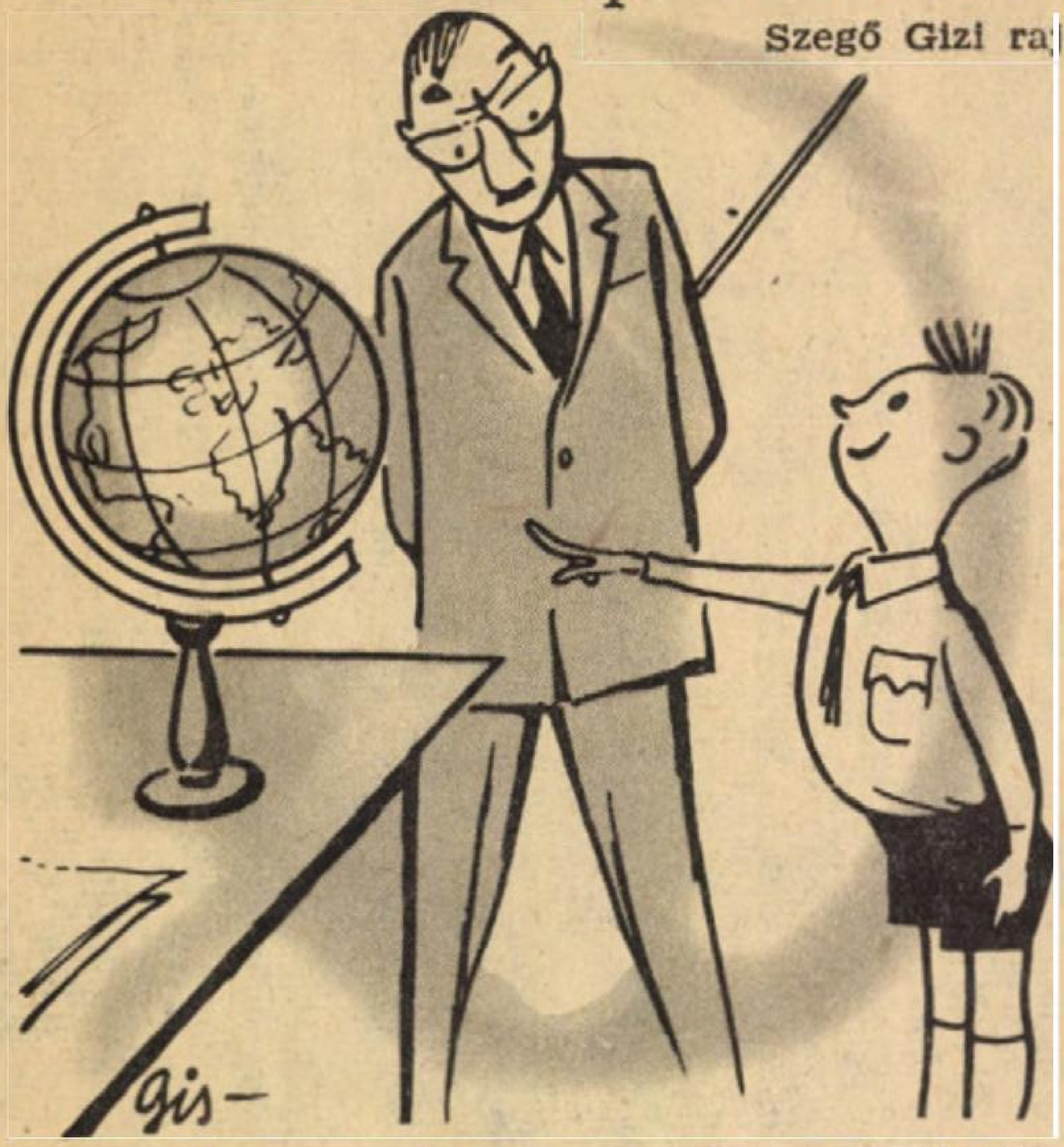
— Sajnálom, uram, de maga az oka! Az ön korában nem adtam pénzt a nőknek, hanem elszedtem tőlük.

Stella Adorján

Minden a tapasztalat!

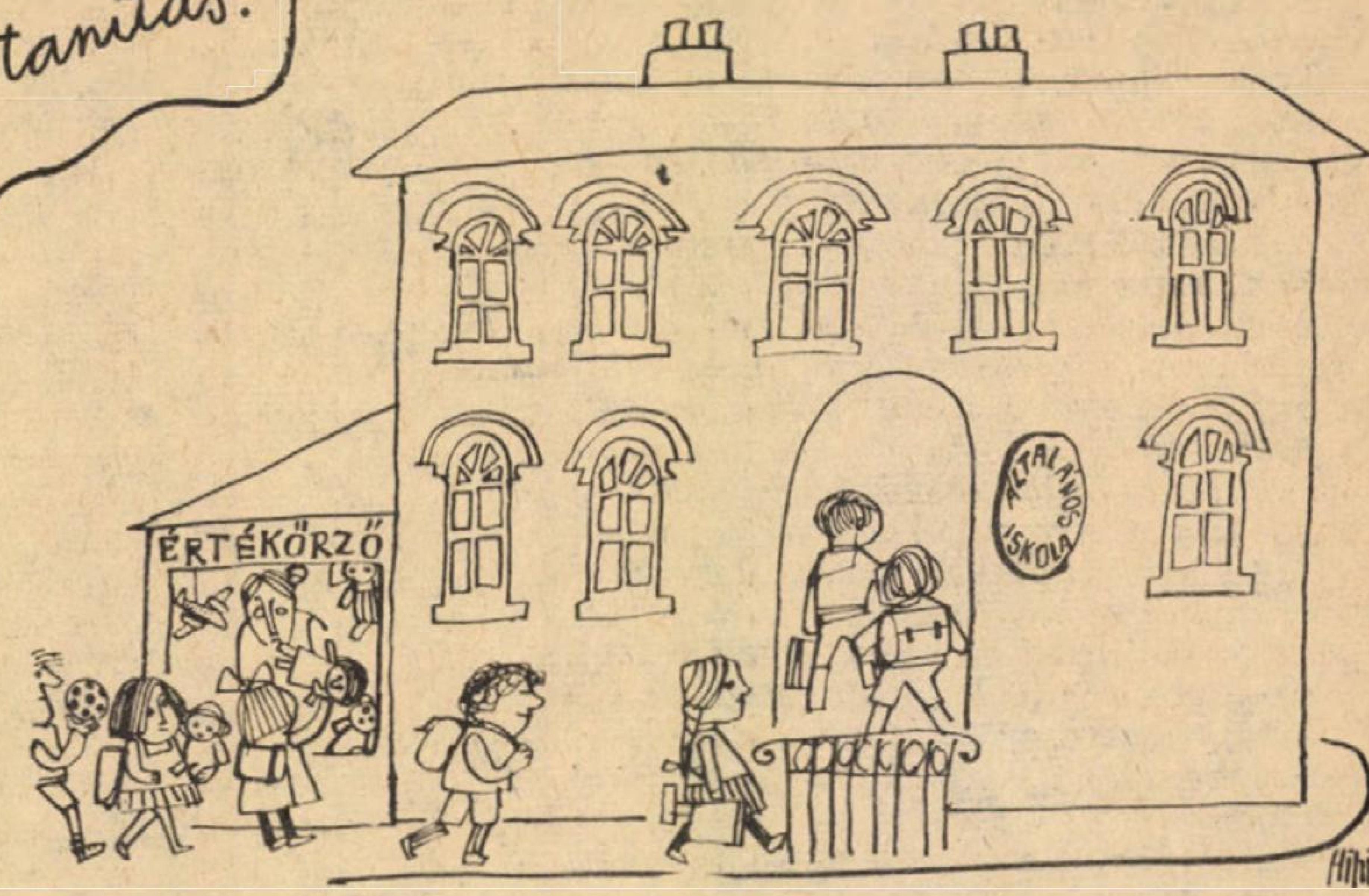
Szegő Gizi rajza

– Honnan tudjuk, hogy a Föld gömbölyű?
– Látjuk a földgömbről.

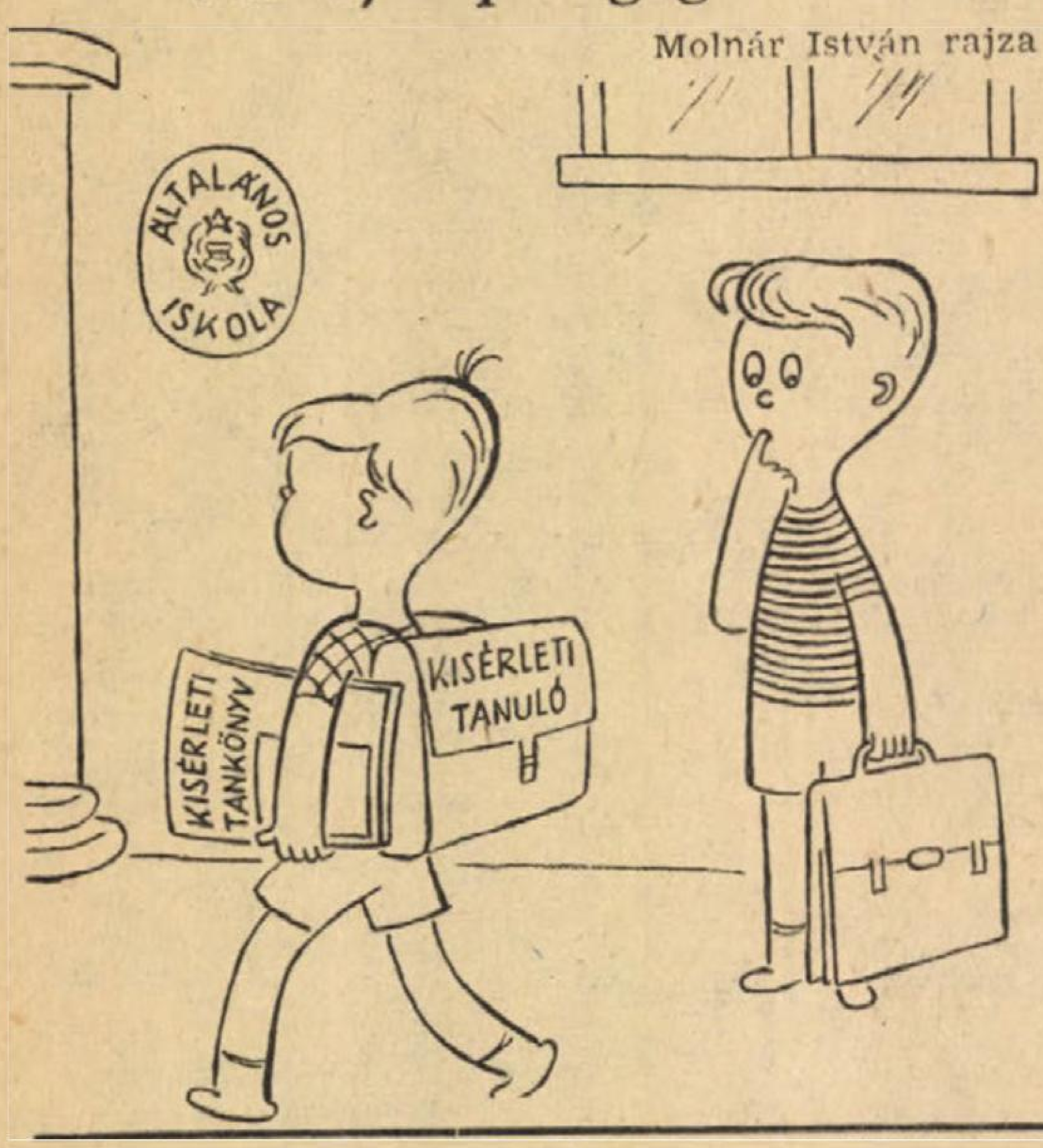
Elsősök

Hegedűs István rajza

Van új a pedagógiában

Molnár István rajza

Hasznos jelzőtábla

Takács Zoltán rajza

Stréber elsős

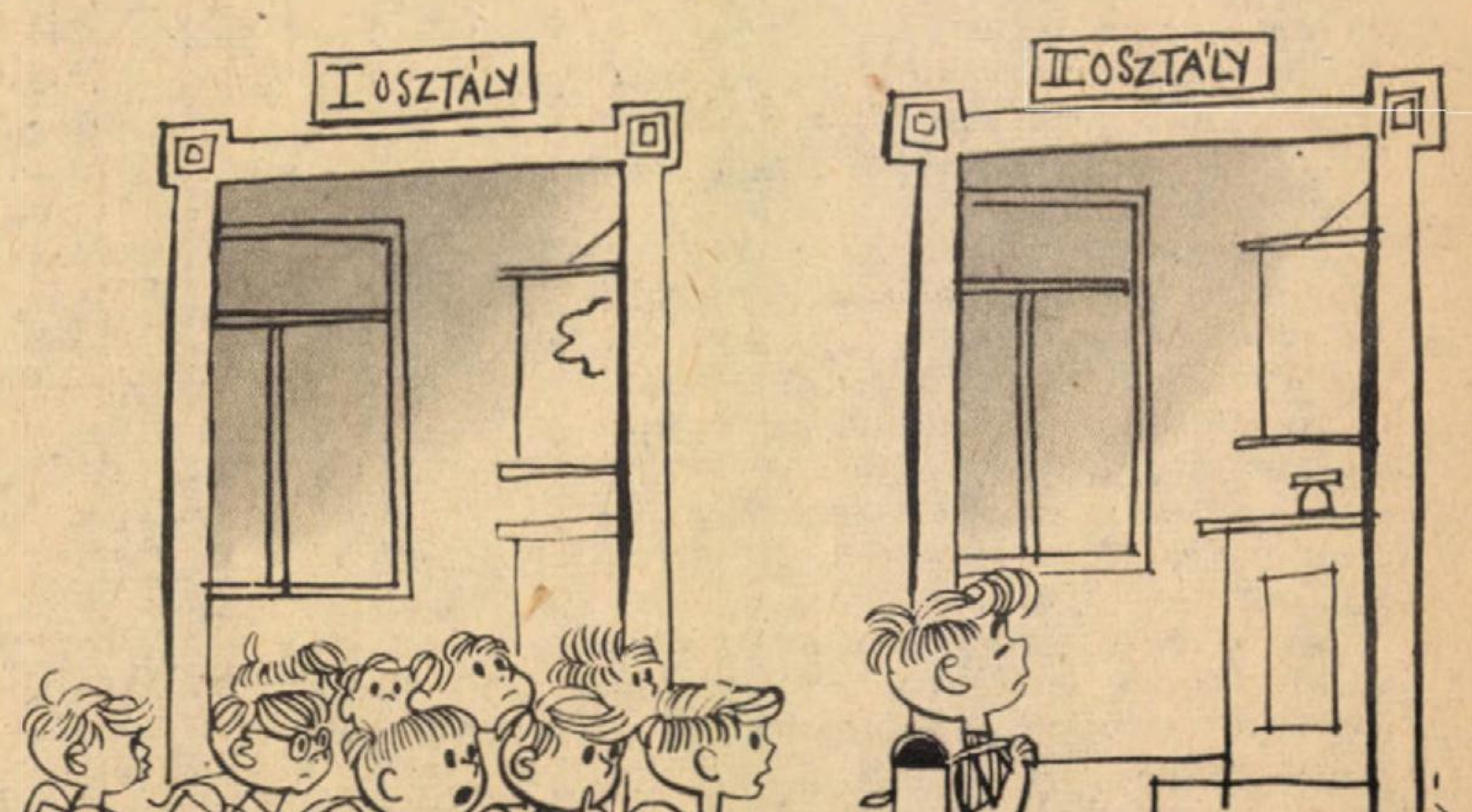
Várnai György rajza

– Tanító bácsi, kérem, mikor tanuljuk a relativitást?

A felsőbbrendű ember

Mészáros András rajza

RÓLAM VAN SZÓ

Figyelve magamat, a hozzám írott felszólításokat és rólam szóló híreket, el kellett ámulnom azon: mekkora különbség van köztem és köztem. Számos helyen foglalkoznak velem, intézmények százaival állok mindennapos összeköttetésben, mint egyszerű állampolgár, de a velem való bánásmód nem jellememtől és egyéni tulajdonságaimtól, hanem valószínű magatartásomtól függ, és mindig van benne valami közönyös általánosítás.

Fáradhatatlanul leásva e probléma gyökeréig, arra is rájöttem, hogy társadalmi tekintélyem súlya egyenes arányban áll a tőlem várható forintokéval, s csak ott szívélyesek velem, ahol elvárható, hogy az illető intézményt, szerény anyagi tehetségemhez képest, a jövőben is támogatni fogom.

„Kérjük tisztelt megrendelőnket, hogy szíveskedjék beküldeni az esedékes előleget" — olvasom egy üzleti levélben. Hát persze, kényelmetlen dolgokat illedelmesen kell fogalmazni. „Közöljük kedves fogadónkkal, hogy a 15. mérkőzést töröltük." — Itt a jövő héten is számítanak rám. „Felkérjük a nyájas olvasót, hogy rendezze előfizetési díját." — Ugye, milyen előzékenyek hozzám?

De ha arról van szó, hogy féken kell tartani engem, elfojtani garázda ösztöneimet, mindjárt nem fecsérelnek időt és festéket holmi udvariasságra. Lakonikus tiltószócskákkal és sallangmentes főnévi igenevekkel intéznek el. „Dohányozni, fűre hágni, hangoskodni, belépni, szemetelni, köpködni, labdázni tilos!" Csak így, minden cirkalom és megszólítás nélkül. „Ruhatár kötelező!" Fölösleges minden ceremónia, itt nincs helye föllebezésnek.

A MÉH és a Villamosvasút mindjárt letegez, mint valami hanyag, gyámoltalan kölyköt. „Gyűjtsd a barackmagot!" „Ne ugrálj!" „Óvakodj a zsebtolvajoktól!" — Nyugodtan hozzátehetnék: „Hányszor mondjam, te kis ügyefogyott szamár?"

Na és próbáljon csak valaki elkövetni, áthágni, megszegni valamit — mindjárt én kapom a szemrehányást, de konkrétan ám és minden jelző nélkül. Ahol nem várható tőlem, hogy emelem a bevételt, ahol csak baj van velem, ott mindjárt közönséggé minősítenek vissza, melléknév és teketória nélkül. Én vagyok a vevő, aki folytonos reklamációkkal zaklatom a kereskedelmet; az utas, aki az istennek se megy beljebb és a felületes gyalogos, aki visszaélek a gépjárművezetők türelmével.

És én vagyok a tömeg, aki tolongok a csúcsforgalomban, noha ki se mozdultam hazulról, továbbá én vagyok az a személy, aki jelentkezni tartozom itt és itt, pedig nem is láttam semmit.

Ha bele is törődöm, hogy szóban és írásban nem akarnak megkülönböztetni jóravaló önmagamtól, legalább annyit szeretnék leszögezni, hogy ha valahol egy randalírozó részegről, orvhallgatóról vagy ismeretlen tettesről esik szó — azt már nem vállalhatom.

Kaposy Miklós,
ember.

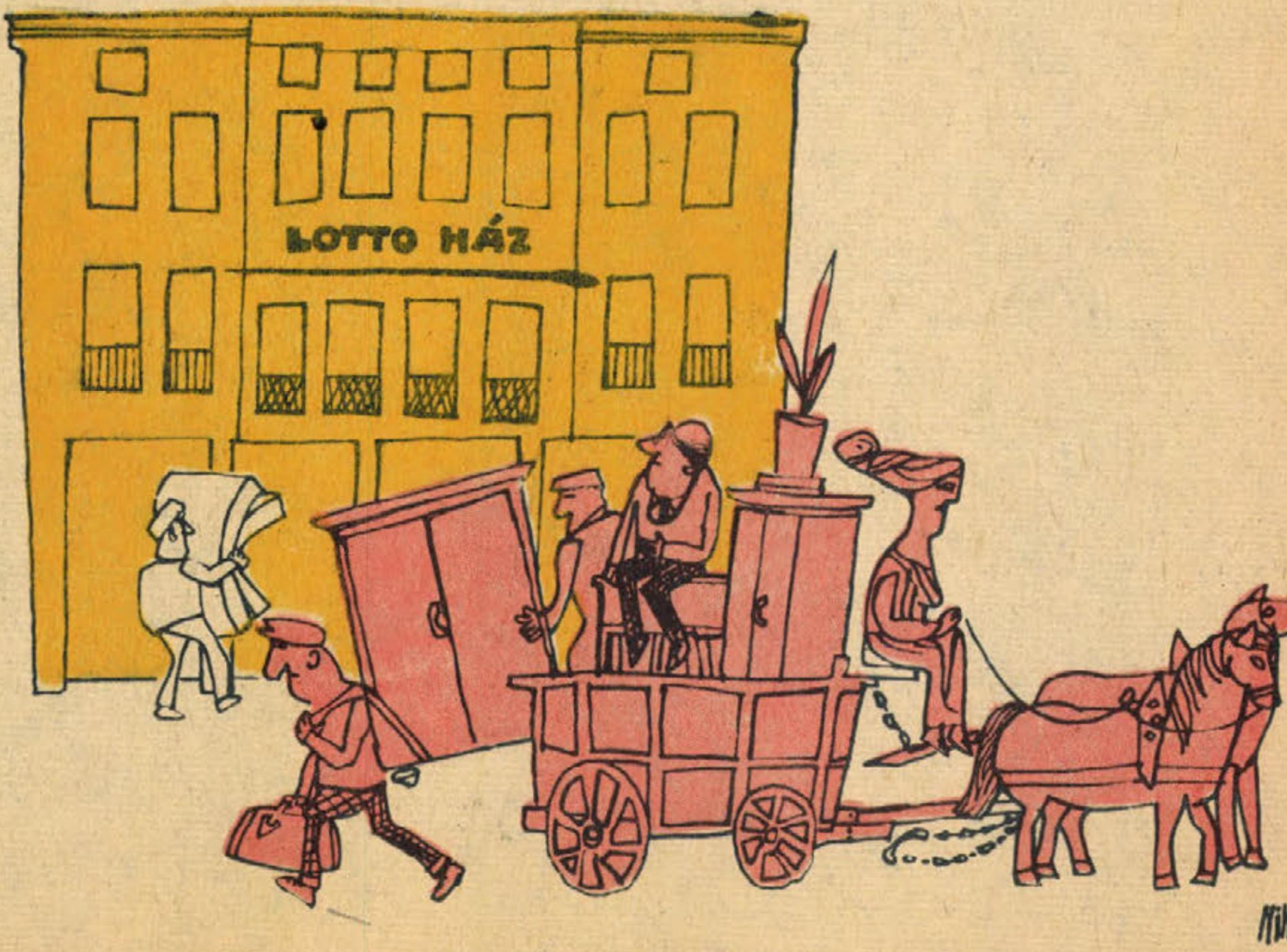
A futball r

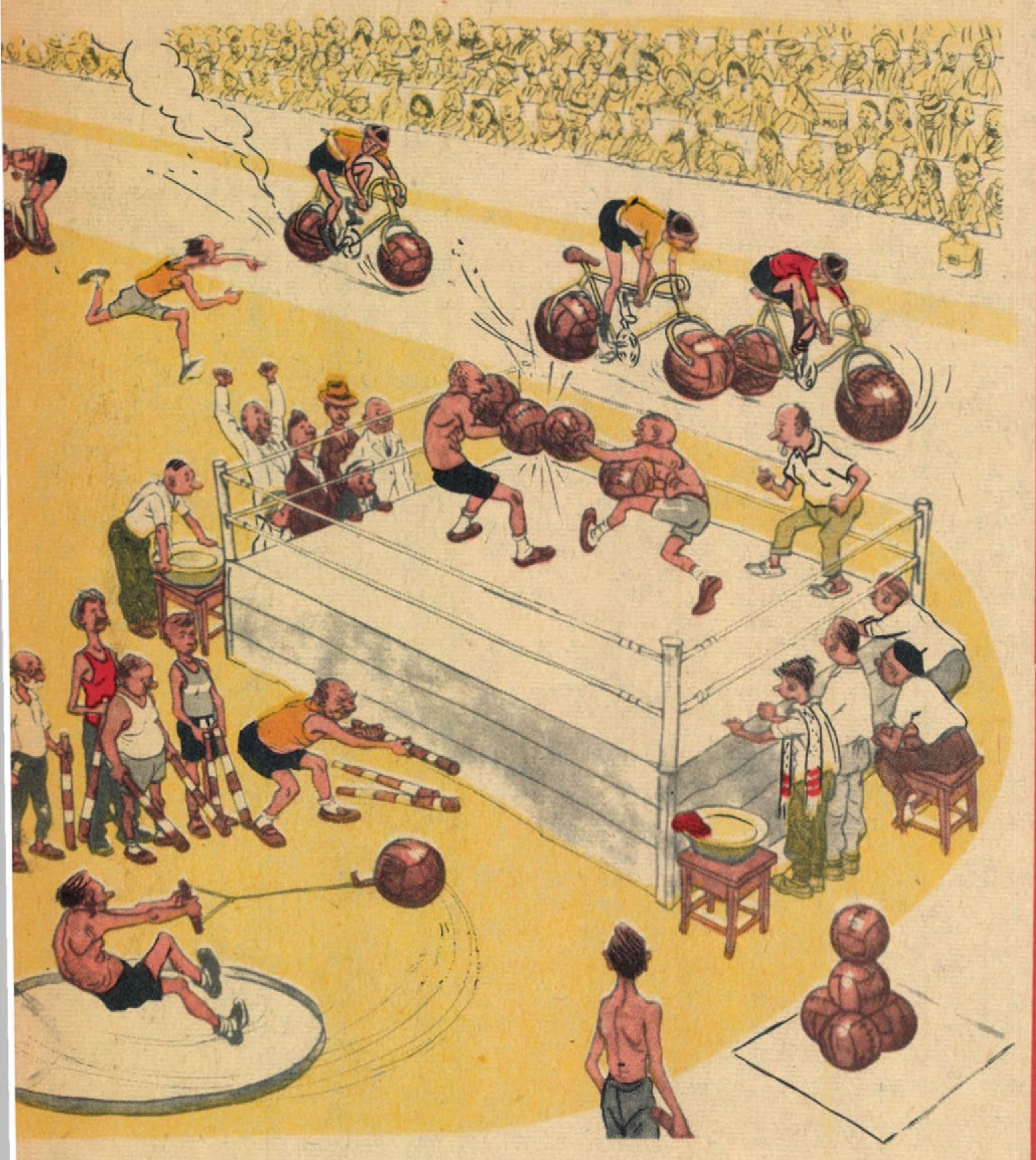
Egy szur

Fortuna szekerén

Hegedűs István rajza

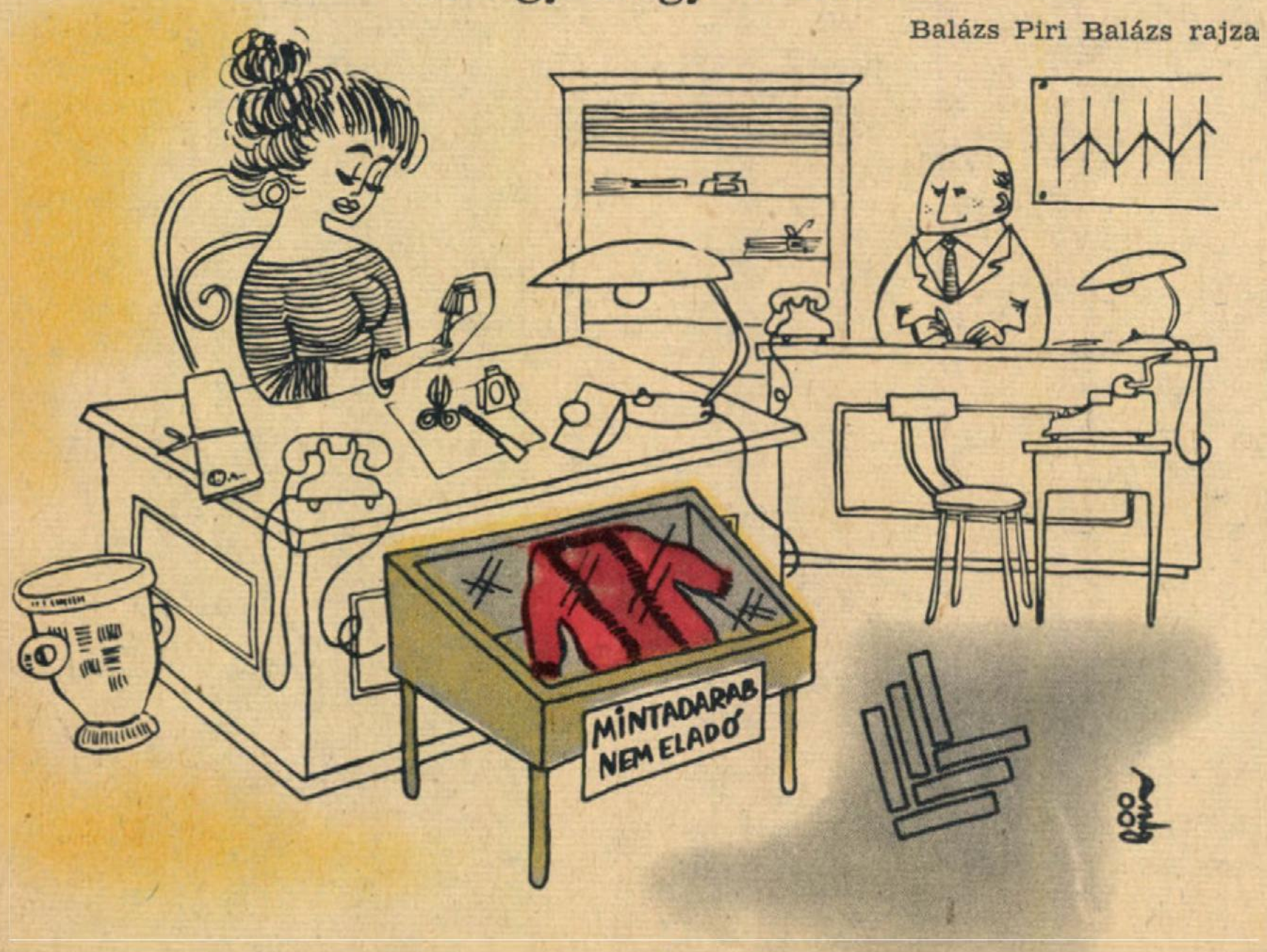
(Szemjonov rajza a moszkvai Krokodilból)

:oló álma

Ha így megy tovább...

Balázs Piri Balázs rajza

Fejlődő kereskedelem a hivatalban

Irka-firka

Minap a sajtó hasábjairól értesültem, hogy elkészült a gramofonon lejátszható Hangos Újság első száma.

Én, mint az ósdi nyomtatott zsurnalisztika egyik ifjú, bár nem túl jelentős képviselője, némi megilletődöttséggel vettem tudomást az új laptárs születéséről.

Arra gondoltam, hogy a technika fejlődésének távlatai beláthatatlanok, és a Hangos Újság talán csak az első szerény lépés az úton...

Rövidesen követi a műanyagból készült vízhatlan újság, a folyamúszók kedvence — a rádióaktív újság (persze csak békés céllal, reumatikus bántalmak kezelésére!) —, a szagos újság, amelyben minden cikknek más szaga van. (Pl. Külpolitika: Valami bűzlik Dániában!) Sőt megjelenik hamarosan világító újság is (éjjeliőröknek) —, ehető újság (palacsintára nyomva csokoládéval) — és a Hangos Újság továbbfejlesztéseként Kiabáló Újság nagyothallók számára.

S végül egy jó kis olvasható újság se volna kutya...

Egyhangú életemet csupán a titkok és talányok teszik valamelyest elviselhetőbbé. E rejtélyek közé tartozik például a tyúk, illetve a tojás elsőbbségének kérdése —, s újabban az is, hogy ki írta a NÁPFÉNY A JÉGEN című új magyar szélesvásznú színes filmburleszket.

Mert a plakát, sőt a moziban a felirat is csak annyit árul el, hogy filmre írták: Bán Frigyes és Lukács Antal.

De honnan, miből írták filmre, az isten szerelmére? A Bibliából vagy a Bánk bánból? Esetleg Immánuel Kant: A tiszta ész kritikája című hangulatos kis írását dolgozták át jégrevűvé? Az sincs kizárva, hogy a Gesta Hungarorumból merítették az alapötletet, és Anonymus, a szerző, ragaszkodott hozzá, hogy ne írják ki a nevét...

Ülök az Üllői úti „Medikus"-presszóban, és arra gondolok, hogy milyen stílszerű lenne, ha pincérnők helyett ápolónők szolgálnák fel a duplát, s a fizető, fehér köpenyben, gégetükörrel a homlokán járna vendégtől vendégig, és mindenkitől barátságosan megkérdezné:

— No, mi a baj, mi a baj?

A falakat anatómiai ábrák díszítenék, s a sarokban, ahol most a fagylaltpult terül el, szolid röntgen készülék állna.

Dalmáth Ferenc

Savanyú Jóska birodalma

Zirc *Évek óta elhanyagolt, gondozatlan, nagyon csúnya az apátság előtti tér. Sok vendég fordul meg itt, ez úton hívunk fel minden fővárosi, vidéki vagy külföldi látogatót, hogy legalább egy marék gyomot húzzon ki társadalmi munkában. Elvégre a vendégek érdeke, hogy szép helyeken járjanak!*

Kardosrét *A több mint kétszáz éves Bakonyi-csárda őrzi Savanyú Jóska, a híres betyár emlékét. A falon egykorú rajzok, s egy fokos, amely talán az övé volt. De idejár az élő tanú, Pirsch Gyula bácsi, aki vagy hetvennégy évvel ezelőtt találkozott is Savanyú Jóskával.*

— Süldő gyerek voltam — meséli a most nyolcvanhat éves Gyula bácsi —, mikor erre jöttek. A vezérük megkérdezte tőlem, merre kell menni Tündérmajorba. Láttam, a szűrébe bele volt hímezve: „Savanyú Jóska”... Útbaigazítottam őket. Másnap aztán hallottam, hogy a Tündérmajor urasága tombol a méregtől, mert elhajtották harminc legszebb birkáját...

Gyula bácsi lehörpint egy rizling-fröccsöt, elénekel egy betyár- meg egy juhász-nótát, aztán tovább emlékezik:

— Oroszlán Pál volt az alvezére, ez igen udvarias, finom ember volt...

*

...A szegényeket nem bántották, azoknak inkább adtak. Volt egy kutyájuk, úgy hívták, hogy „Kisasszony”... No aztán ű találta fel a Vidám Parkot is, Savanyú Jóska!

— Micsoda??

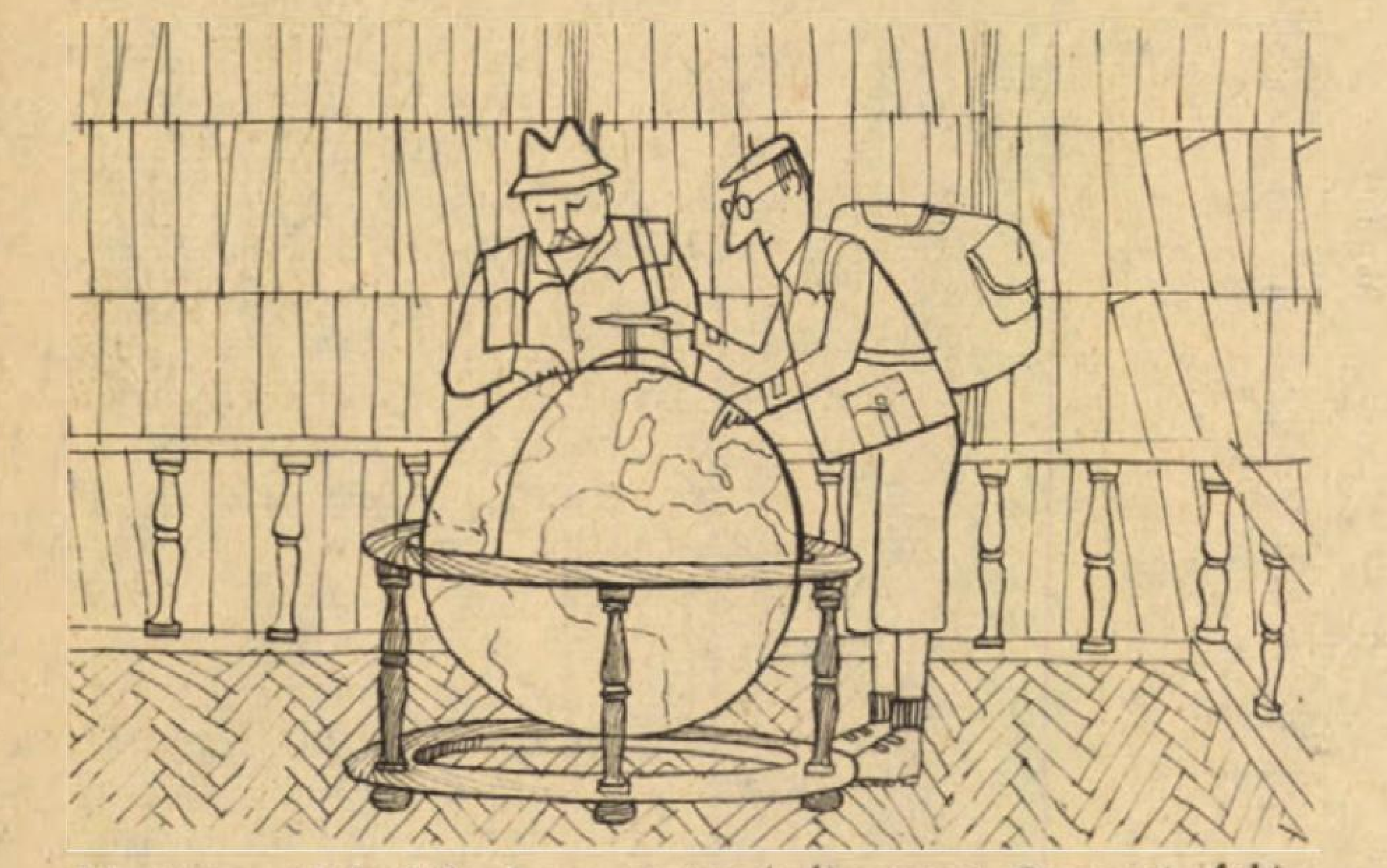
— Ű hát! Üt krajcárért kölcsönadta a karabélyát, lehetett vele egyet lűni!...

Csesznek *A Bakonyt átszelő országutat megjavították, korszerűsítették — egy nem is túlságosan hosszú középső szakasz kivételével, amelynek felújítása évről évre húzódik. Ez a rész bizony változatlanul göröngyös, rázós.*

Állítólag egy amerikai turista, miután kitűnő közérzettel átszelte az Atlanti-óceánt, itt, Csesznek-vára tövében kapott tengeri betegséget...

A zirci apátság könyvtárában

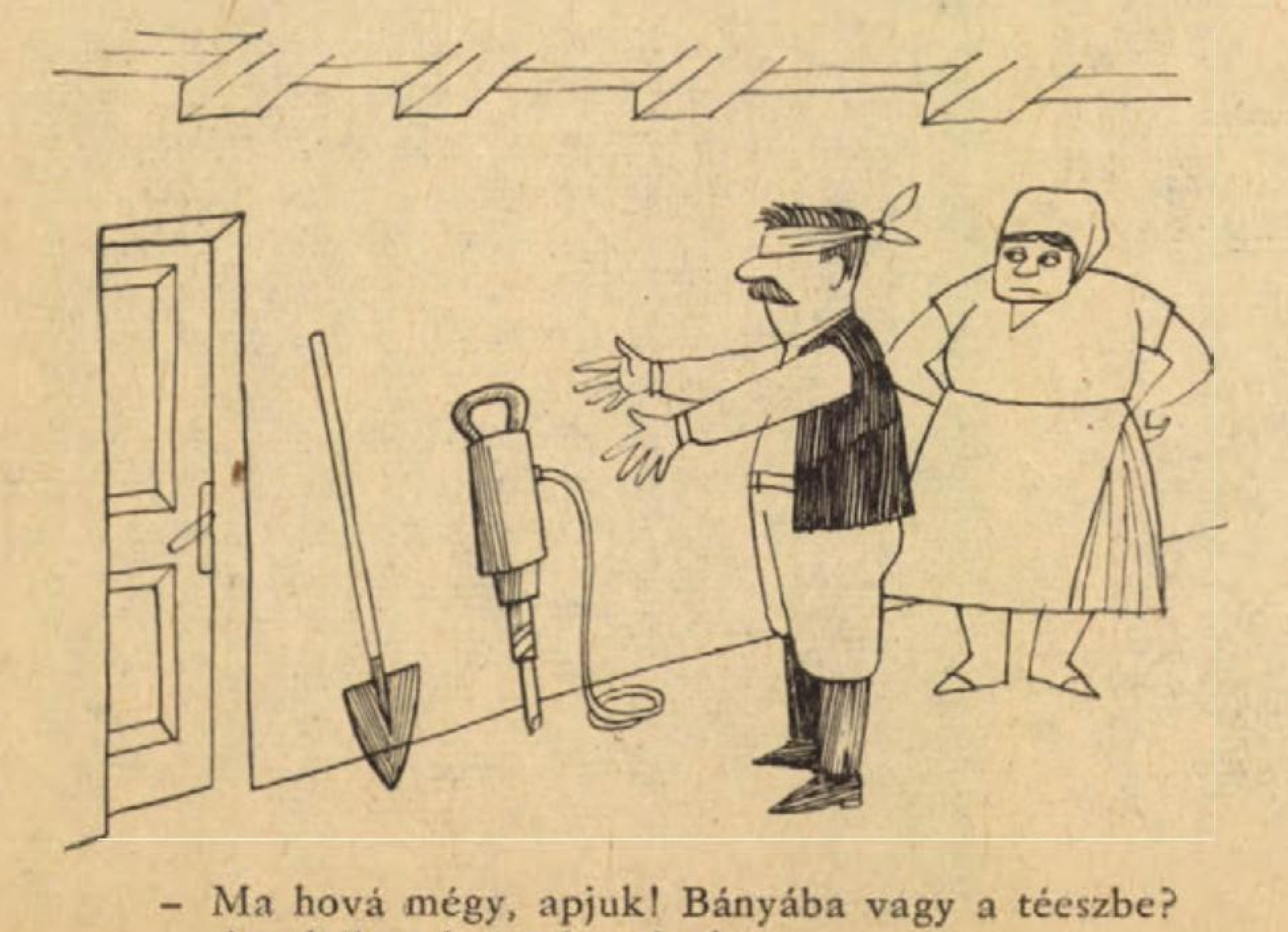
Kaján Tibor rajza

– Most megnézhetjük, hogy merre kell menni Csesznek felé...

Dudaron sok a kétlaki

Kaján Tibor rajza

– Ma hová mégy, apjuk! Bányába vagy a téeszbe?
– Amelyik a kezembe akad...

SZAKOSÍTÁS

A nagykörúton az egyik üzlet fölött a következő érdekes cégtáblát láttam:

PANTALLÓ
férfinadrág szaküzlet

A szakosításnak ez a magas foka rabul ejtett. Ebben az üzletben gyűjtötték össze mindazokat, akik a férfinadrág szakemberei. Akik előtt egy élet folyamán csak egy cél lebegett: a férfinadrág. Akik már kora gyermekkorukban vonzódtak a férfinadrághoz, s akik számára a férfinadrág nem egyszerű kereseti forrás, hanem hivatás. Ha ebben az üzletben netán valaki kabátot akar vásárolni, azt elküldik a zakó szaküzletbe, ahol a kiskabátok elismert szakemberei állnak a nagyközönség rendelkezésére.

Meg kell jegyeznem, hogy a férfinadrág szaküzlet, noha komoly előrehaladást jelent, még csak egy fokozat a szakosítás terén. Nyilván nincs messze az idő, amikor lesz külön szürke, barna, kék stb. nadrág szaküzlet, s világos, hogy a csőnadrág-szaküzlet sem lehet a távoli jövő ígérete. Az is bizonyos, hogy külön szakértelmet és rátermettséget kíván meg a hajtókás és hajtóka nélküli nadrágok, a mosható és moshatatlan, a gyűrhető és gyűrhetetlen nadrágok ügye is.

Az embernek manapság nincs bizalma egy olyan Gyümérthez sem, ahol mindenféle gyümölcsöt árulnak, megfelelő specialisták nélkül. Egészen másképpen fest majd a dolog, ha lesz külön barack-szaküzlet, szilva-szaküzlet, narancs-szaküzlet.

A táplálék általában nem egyforma, s csak galibát okoz, ha nem szakember foglalkozik vele. Ha az ember azt olvassa, hogy „Kajt csak szaküzletben!” akkor tudja, hogy táplálkozását nem bízza kontárokra. A művészet és az irodalom sem lehet kivétel, s ha lesz majd tájkép-szaküzlet, csendélet-szaküzlet, portré-szaküzlet és csatajelenet-szaküzlet, akkor nem hiányozhat a regény-szaküzlet, az esszé-szaküzlet és a szonett-szaküzlet sem.

Mivel manapság a szakosítás feltartóztathatatlan lendülettel rohan előre a legapróbb részletekig is, rövidesen lesznek orvosok, akik a vakbélnek csak egy meghatározott néhány centiméternyi darabjával foglalkozhatnak. Lesznek csillagászok, akik csak az üstökösökre összpontosíthatják tudásukat és kutató szenvedé-

lyüket, másoknak ködfoltok, megint másoknak a csillagközi terek jutnak. A huligánok sem kerülhetik el a szakosítást, mert csak félmunkát végezhet, és elaprózza magát az a huligán, aki magános nők molesztálásán kívül még párokkal és ellenhuligánokkal is foglalkozik.

Tulajdonképpen a humorista is a szakosítás terméke, s őszintén bevallom, hogy titokban írtam egy 5 felvonásos történelmi tragédiát, de nem merem nyilvánosságra hozni, mert nem az én profilom.

Feleki László

Tehetségkutatás vidéken

Csapos: Jó focista lesz ebből a Pistából!...

Szólás-szabadság

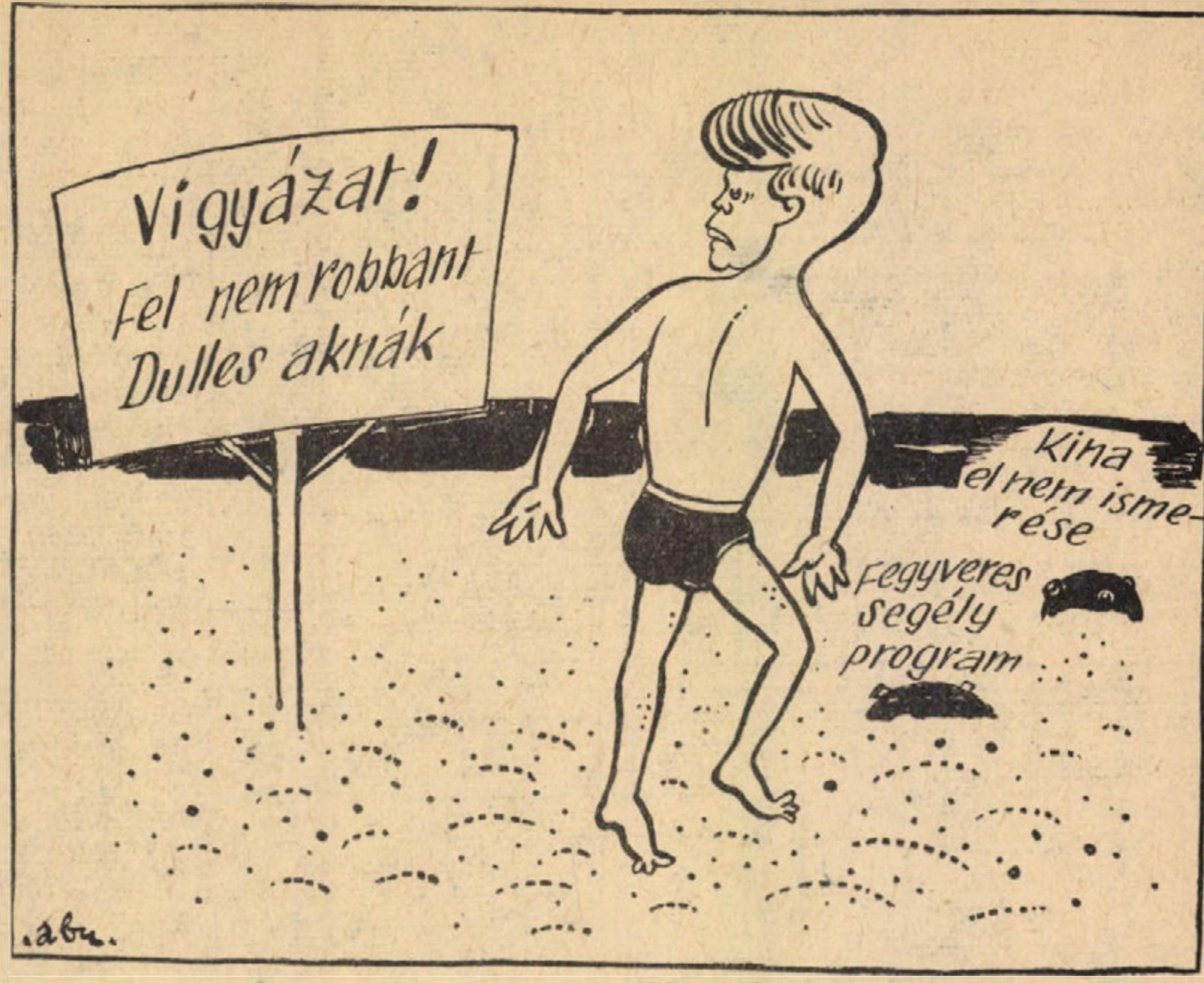
Anglofilok, ha magasztalták a szabadságot, sohasem mulasztották el hozzátenni: — És a szólásszabadság! A Hyde Parkban bárki bármikor szónokolhat bármilyen témáról. A kormányt is bírálhatja!

Az angolbarátnak némileg igaza volt. A Hyde Parkban bölcsek éppen úgy szónokolhatnak mint a félbolondok. Szabad új vallási szektát vagy új viszkit ajánlani. Szabad a kutyák érdekében vagy a kutyák ellen felszólalni — csak egy témakör tabu a Hyde Parkban: békére izgatni.

Bertrand Russel, a világ egyik legnagyobb filozófusa gyűlést hirdetett a Hyde Parkban az atomfegyverek ellen. A közel kilencven éves tudós szavait hangszóró közvetítette népes közönségéhez. Néhány mondat után megjelent egy rendőr, elkobozta a hangszórót és betiltotta a gyűlést. Indokolás: nem szabad parkban hangerősítőt használni.

Sokan azt hitték, hogy ezzel az ügy lezárult. Tévedtek. Lord Russel szeptember 17-ére idézést kapott. Ügyében bírói tárgyalást tűztek ki. Bűne: követelte a békét. Súlyosbító körülmény: hangosan követelte.

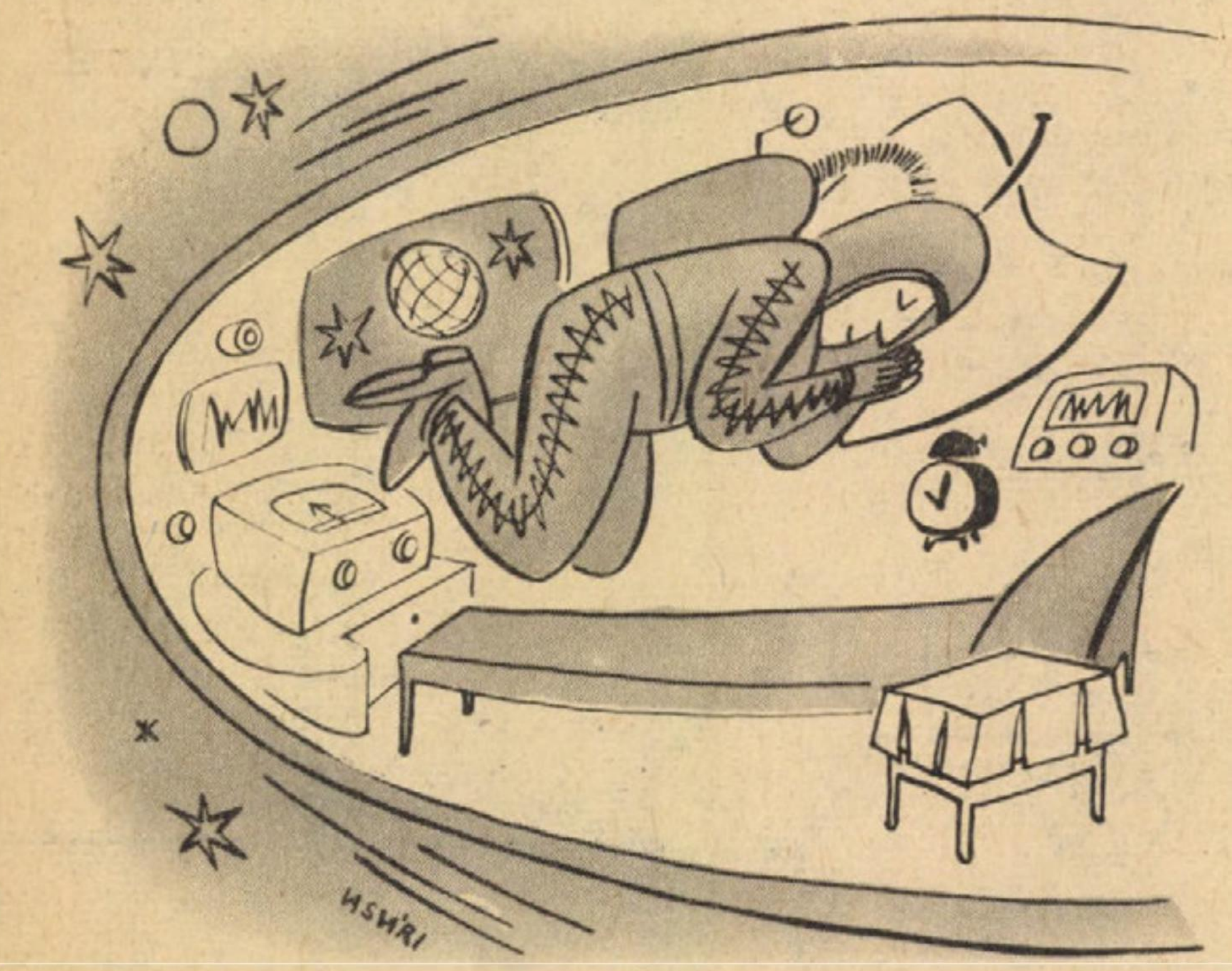
Kennedy az aknamezőn

(Abu rajza a londoni „Observer"-ből)

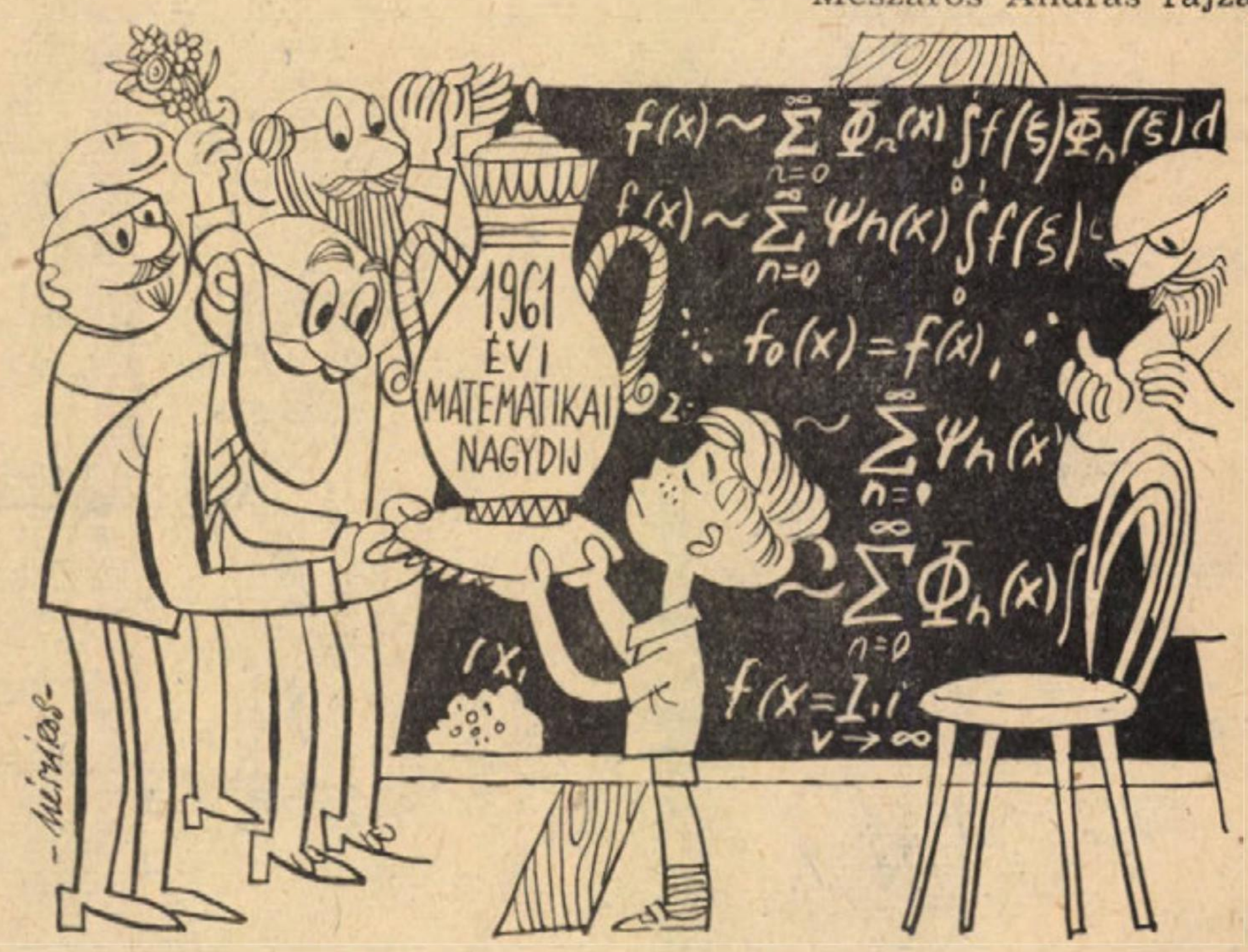
Fejrant...

Vasvári Anna rajza

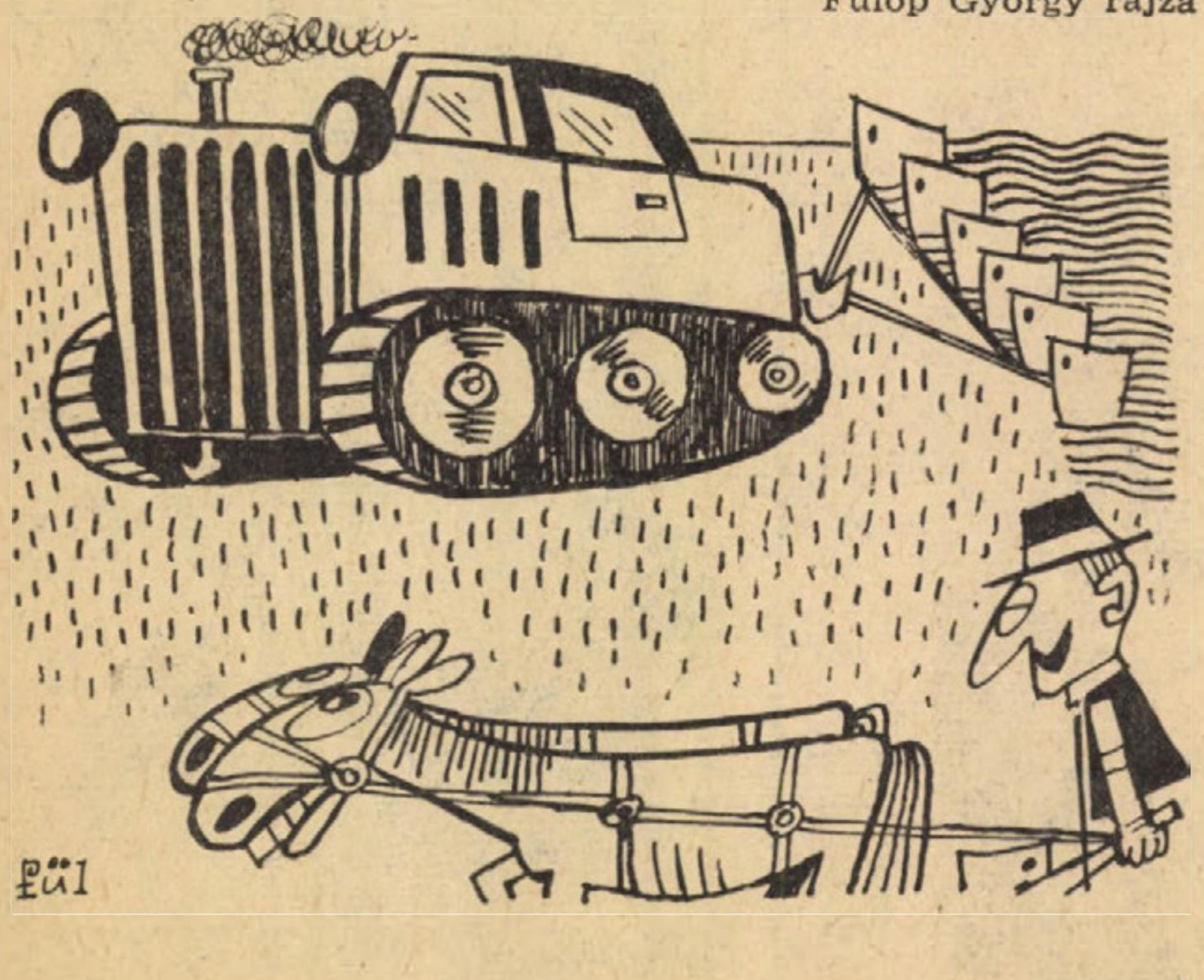
A pótvizsgázó álma

Mészáros András rajza

Lószemmel

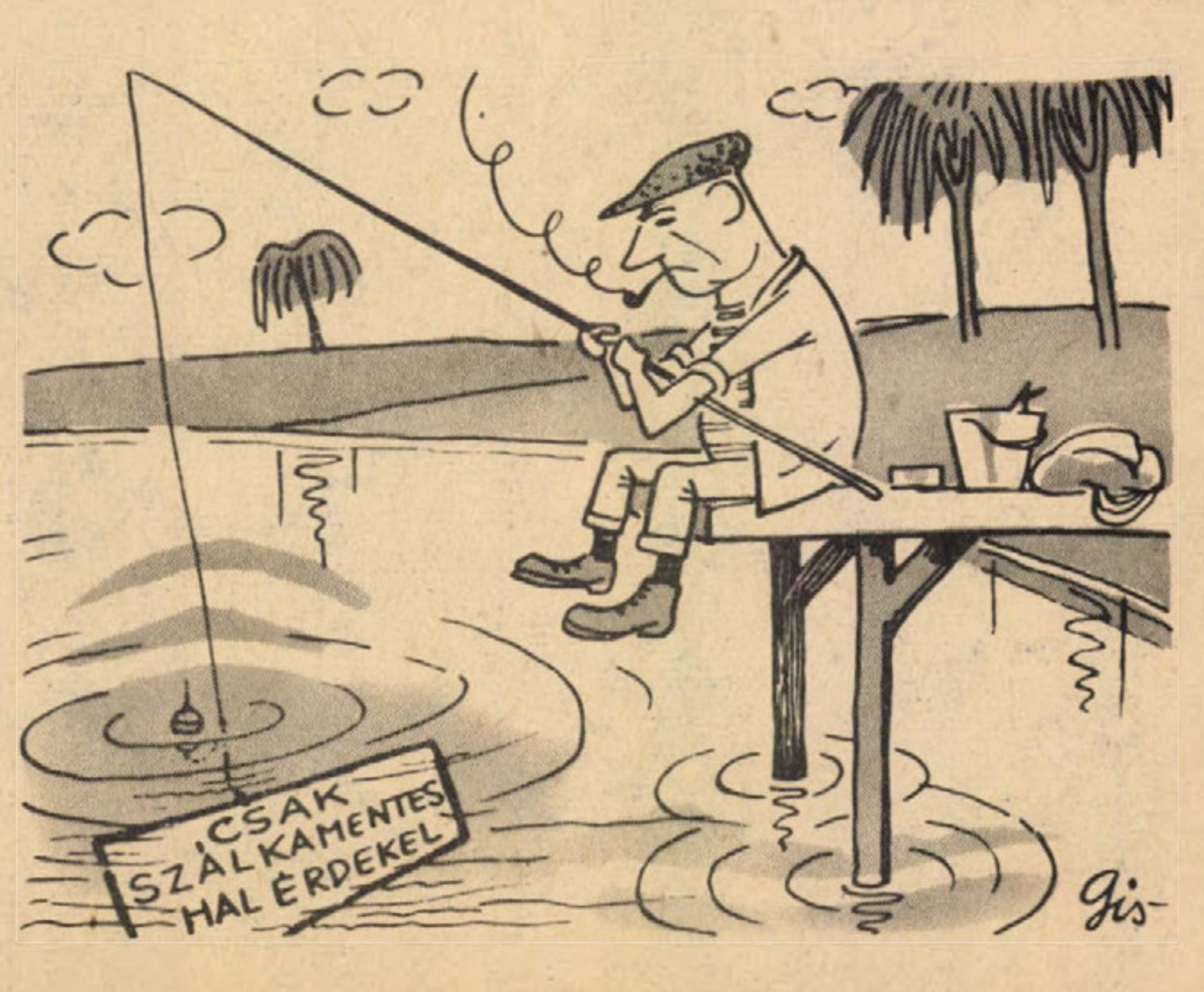
Fülöp György rajza

– Nézd, ott jön az isten . . .

Igényes horgász

Szegő Gizi rajza

Automata gyár

Balázs Piri Balázs rajza

Pihenő

Várnai György rajza

Zsúfolt étterem

Erdei Sándor rajza

– Na, ugye, hogy lehet dobbal verebet fogni! ...

Pesti tudósítónktól

Annak idején megvettem Shakespeare összes műveit 6 kötetben, biblia-papíron, nem éppen potom áron. Most olvasom, hogy egy teljesebb Shakespeare-kiadás készül 7 kötetben.

Most már nem ugrom be. Megvárom, amíg megjelenik Shakespeare legteljesebb kiadása 8 kötetben. Ami persze még mindig nem nyújt teljes védelmet a 9 kötetes legeslegteljesebb Shakespeare-kiadás ellen.

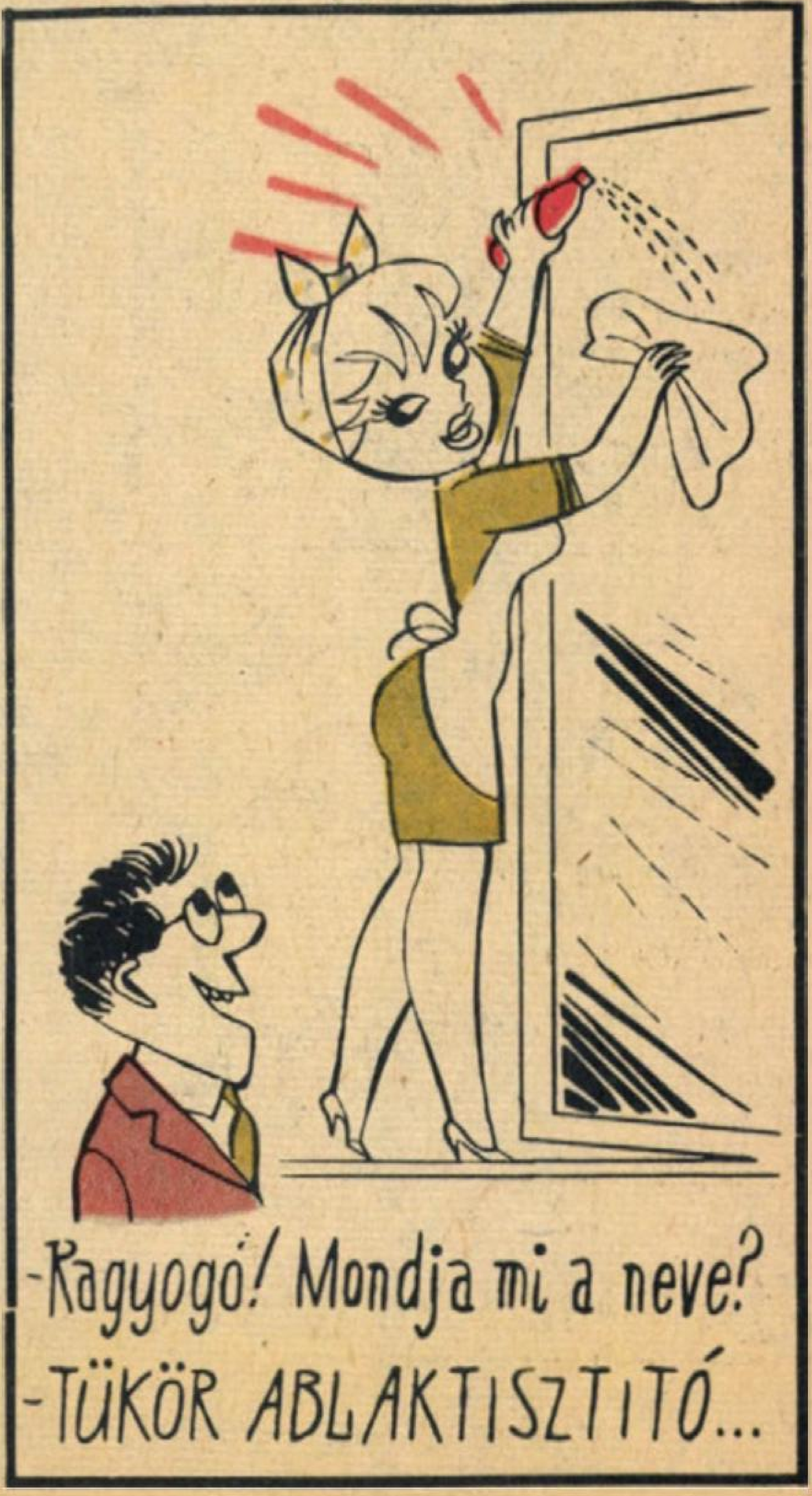
Szerintem Goethe az egyik budai mellékutcában mondta azt, hogy „Mehr licht!”

Valószínűleg azért is tesped az operairodalom, s hanyatlik a szimfonikus zene ügye, mert nem tudjuk alkotóan továbbfejleszteni az olyan zenei elemeket, mint a rágalom-ária, a bosszú-kettős stb. Szeretném tudni, hogy mi a véleménye az operaszöveg-íróknak és zeneköltőknek az ilyesféle lehetőségekről:

Diszpécser kavatinája,
Bércsaló-ária,
Denunciáns-kettős,
Fúró-szeksztett,
Lógós-kvartett,
Huligán-kórus,
Zene ütőhangszerekre és zetorra.

f. l.

E heti hirdetésünk

Korunk jellegzetes vívmányai

Fülöp György rajza

Kimentem az életbe

A TV élő újságjában néhány hete bemutatták Tóth bácsit, a jászkiséri borbélyt, aki, miközben borotvál, könyvet árusít, még akkor is, ha, mint képernyőn láttuk, beszappanozott kliensét kell otthagynia. Minthogy szomorú tapasztalataim szerint elég általános jelenség, hogy valaki, munkája közben, a fogyasztó rovására másfajta munkát is végez, a Tóth bácsiról látott riporthoz néhány megjegyzést fűztem a Ludas Matyiban.

A cikk után megsértődött Tóth bácsi, továbbá a Szövosz, továbbá a Mezőgazdasági Könyvkiadó és még sokan mások, mondván, hogy a Tóth bácsiról készült TV-adás eltorzította a valóságot. Elégtételadás céljából az érdekeltek kíséretében elindultam az életbe és Jászkisérig meg sem álltam. Ott aztán közös erővel megállapítottuk a következőket:

Tóth bácsi valóban borbély, százalékért végzi a munkáját. Valóban árul könyveket is, mert szenvedélyesen szereti a könyveket. Munkáját a Szövosz azért is értékeli, mert a Jászkisérhez hasonló kis községekben egyelőre nincsenek könyvüzletek, s a lakosság csak ilyen alkalmi terjesztők tevékenységével jut olvasnivalóhoz. De Tóth bácsi, ha borotvál, nem hagyja abba ezt a műveletet semmilyen könyvvásárló kedvéért sem. Egyszer azonban mégis abbahagyta. Nevezetesen akkor, amikor a TV riportere nem találta elég érdekesnek a témát: a hatvanöt éves, hat elemit végzett, Vas István irodalmi tanulmányait és Thomas Mann regényeit olvasó és terjesztő falusi borbélyt. A szemfüles TV-riporter az „érdekesség" kedvéért, Tóth bácsi tiltakozása ellenére *megrendezte*, hogy a riportalany a borotválást félbe hagyja, és beszappanozott vendége helyett az „éppen akkor érkezett" könyvvásárlóval foglalkozik. Ezt láttam én a TV képernyőjén, ezt bíráltam meg a Ludas Matyiban és most a tények ismeretében, kénytelen vagyok önkritikát gyakoroni — a TV helyett.

Pongrácz Zsuzsa

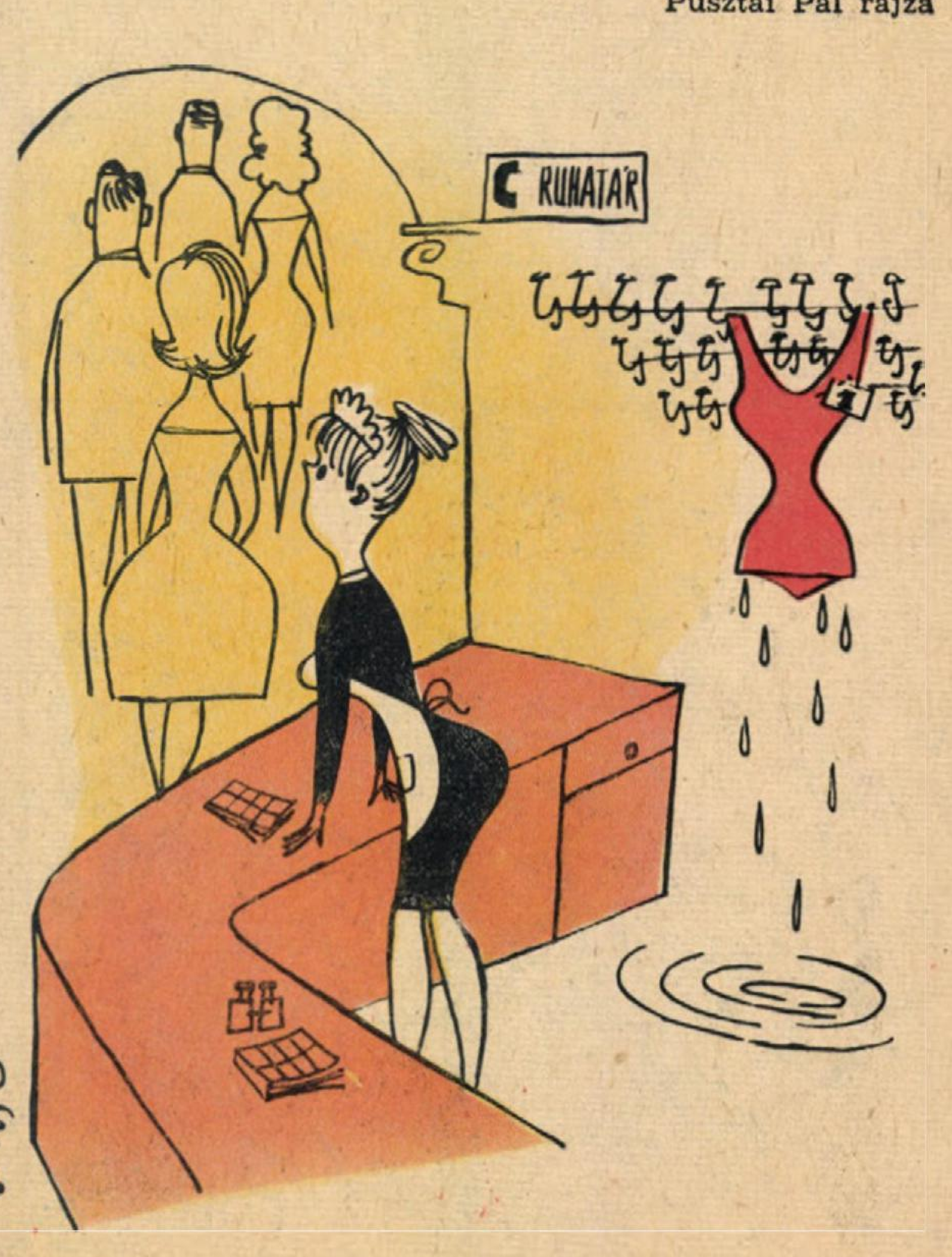
Mohóság

Erdei Sándor rajza

Évadnyitó előadás

Pusztai Pál rajza

Dehogy akarunk mi ünneprontók lenni! Az újonnan megnyílt Royal valóban szép, modern, világvárosi, csak éppen a kiszolgálással van egy kis baj.

A sörözőhöz tartozó étteremben le akartunk ülni egy asztalhoz. Fiatal pincér állt elénk.

— Bocsánat, nem tudjuk önt kiszolgálni.

— Miért nem? — csodálkoztunk.

— Kevés a pincér.

Be akartunk menni az eszpresszóba is, ahol ember ember hátán tolongott. Alig lehetett mozogni az eszpresszó első felében, de a másik felébe nem lehetett bemenni, — zárva volt.

— Ezt csak délután nyitjuk ki — hangzott a magyarázat.

És az eredmény: délelőtt is, délután is, hering módjára zsúfolódnak össze itt a vendégek. De miért?

Ezt kérdeztük meg az Országos Idegenforgalmi Szálloda és Étterem Vállalat üzemeltetési osztályától, ahol nem mindennapi tájékoztatást kaptunk:

— Valóban kevés a felszolgáló. Ha valaki jelentkezik, és azt mondja, hogy pincér, már fel is vesszük. A nyári szünet alatt egyetemistákat is alkalmaztunk. Nincs olyan öreg nyugdíjas pincér, akit ne látnánk szívesen. Talán vigasztalásul szolgál, hogy európai viszonylatban is kevés pincér van. Éppen most olvastuk a nyugati vendéglátóipari szaklapban, hogy az egyik legnagyobb müncheni étterem ablakában tábla lóg ezzel a szöveggel: „Kérjük, szíveskedjenek a pincérekkel udvariasan beszélni, mert vendéget kapunk, de felszolgálót nem!"

(sti)

Három csomag bosszúság

Nyaralás előtt néhány nappal a Déli pályaudvaron három csomagban expresszáruként feladtam a család ruhaneműjét. A felvételt végző MÁV alkalmazott közölte velem, hogy Balatonbogláron a MÁV nem vállal házhozszállítást, ezért majd az állomás raktárában őrzik meg a csomagomat, ott átvehetem és hazavihetem. Egy kicsit csodálkoztam a dolgon, mondván, hogy én másként tudom. Végül azonban hallgattam a jólértesült vasutasra, és feladtam a csomagokat a balatonboglári vasútállomásra.

Boglárra érkezvén, az állomáson nehezen találták meg a csomagjaimat az elfekvő holmik között. Mint kiderült, azért, mert Balatonbogláron „háztól házig" rendszer van, én pedig nem adtam meg a közelebbi címet, és így nem tudták kézbesíteni.

Miért nem ismeri a Déli pályaudvar csomagfelvevője a balatoni állomások fuvarozási szabályait?

M. P.
Budapest

Rossz szellem a palackban

Szántó László, Fürst Sándor utcai lakost, a 13.404-es KÖZÉRT-ből a Balzac utcai „üvegvisszaváltó szaküzletbe" küldték, mikor az említett boltban vásárolt három palack meggylé üvegét visszavitte.

Csakhogy a Balzac utcai üzlet négyig tart nyitva, Szántó László pedig még ilyenkor dolgozik.

Nos, hát mit is kezdhet Szántó László ezzel a hosszú lére eresztett meggylé üggyel?

1. Kivehet szabadságot, hogy az üveget visszavihesse? Ez nem valószínű. 2. Felcsap szenvedélyes meggylé-üveg gyűjtőnek? Ez sem valószínű. 3. Mérgében falhoz vágja az üvegeket? Ez nagyon is valószínű.

Kirántott csontok

Egy budapesti olvasónk, a Rákóczi út 50. szám alatti Csemege Áruházban vásárolt félkész ételt, négy szelet panírozott húst. Otthon, amikor a hús kisült a lábasban, az is kisült, hogy az egyik szelet voltaképpen két darab ügyesen összepanírozott, húsnak álcázott csont. A vásárló türelmes asszony lehetett, mert éppen háromszor járt így, míg végül is megírta panaszát.

Mi viszont nem rejtjük véka alá a prézli alá rejtett csontok esetét. Szálljanak magukba, akikre a dolog tartozik!

Napközi akadály

Néhány hónappal ezelőtt rendelkezés jött a napközi otthonok díjszabásának újbóli megállapítására. Ez az egyébként helyes, és időszerű rendelkezés kitűnő alkalmat adott egyik-másik bürokratának, hogy „tudását" csillogtassa. Számos helyen ugyanis most nyakló nélkül kérik a kereseti kimutatásokat a szülők munkahelyétől, igazolást a lakóbizottságtól, nyilatkozatot külön-külön a dolgozó szülőktől, hogy a „bevallott kereseten" kívül más jövedelemmel nem rendelkeznek, tartásdíjat nem kapnak stb., stb.... És mindezt a tortúrát háromhavonként meg lehet ismételtetni a munkaügyi dolgozók bosszantására, és a szülők szabadidejének rovására.

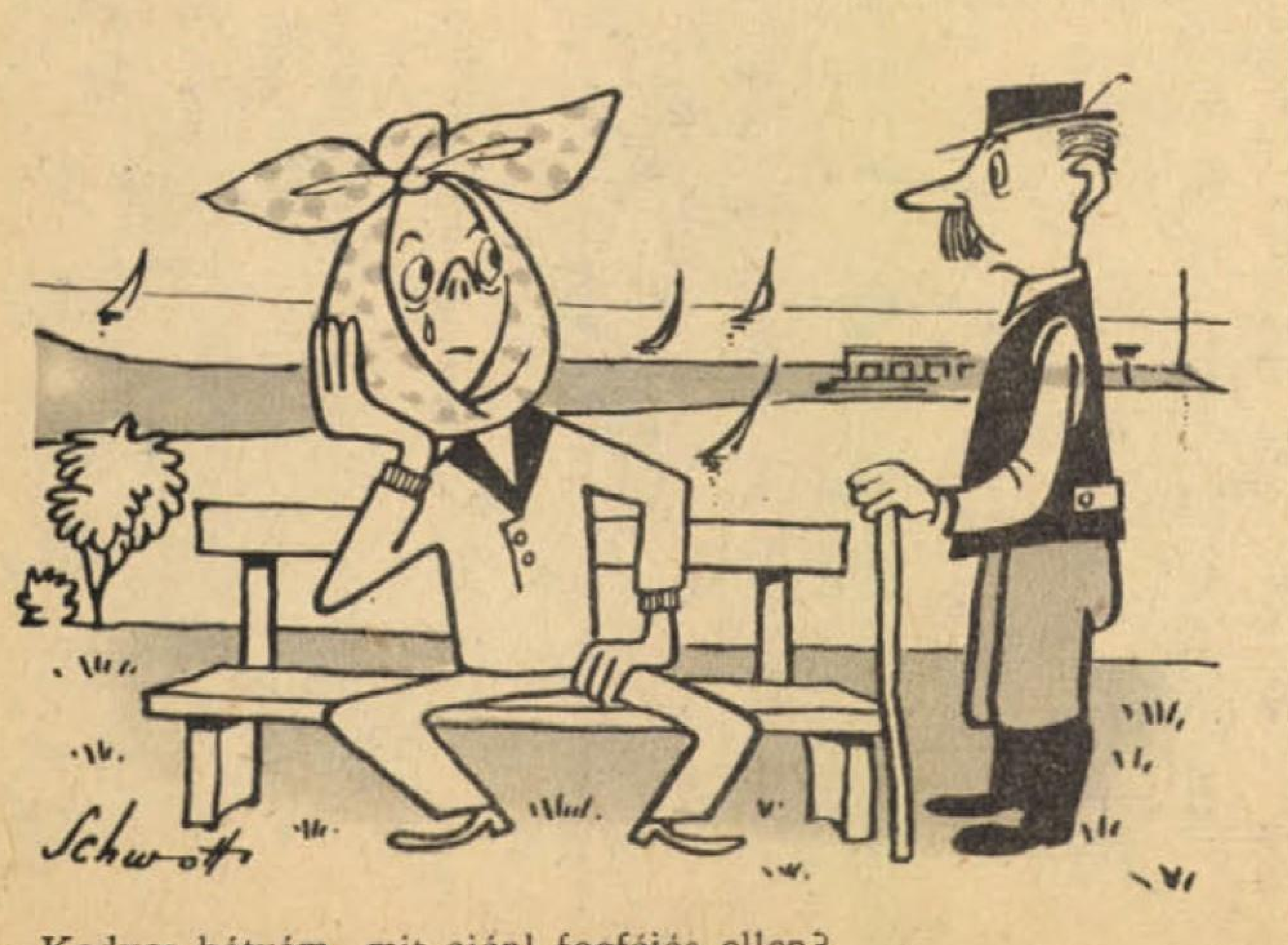
Vállalatunk egyik dolgozójának például négy gyermeke van. Mind a négy ugyanabba a napközibe (XIII., Váci út 43. sz.) jár, és hála a bürokráciának, minden gyermeke után külön igazolásokat, nyilatkozatokat stb., stb. kellett beszereznie. Egy másik dolgozónk kétnaponként jött újabb és újabb igazolásokért, mert mindig más blankettákat kapott, és nem akarták elhinni neki, hogy havi 1500 forintos fizetéséből még akkor sem lesz 2000 forint, ha az első negyedév helyett, a második negyedév átlagát igazoljuk. Én is — mint gyakorló apa — négy kereseti kimutatást szereztem be az egyszeri díjtétel megállapításához.

Az igazolásra kétségtelenül szükség van, de találjanak olyan megoldást, amely megmenti az érdekelt szülőket és a vállalatok munkaügyi előadóit a bürokrácia útvesztőjétől.

Szabó Lajos
munkaügyi előadó
Bp. VIII., Százados u. 33.

Tihanyban

Schwott Lajos rajza

– Kedves bátyám, mit ajánl fogfájás ellen?
– Jó lábakat, fiam, mert a legközelebbi patika Füreden van...

Födémcsere

Mészáros András rajza

– Azt mondták, hogy a jövő héten visszajönnek!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

. . . és ott rontottam el az életemet, hogy homokszínűt vettem petrolzöld helyett . . .

Nem lesz fizikus belőle

Szegő Gizi rajza

– Meg tudnád mondani, fiacskám, hogy miért ékalakban repülnek a költöző darvak?

– Mert az ék könnyebben hasítja a levegőt!

Így terjed a divat

Sajdik Ferenc rajza

SERÉNYKEDŐK

A nagyüzem első emeleti irodájában a munka lázas ritmusára dobogtak a szívek. A dolgozók főkönyvek és fehér papírlapok fölé hajolva serénykedtek, hogy kiérdemeljék havi fizetésüket.

Az első asztalnál, az ablak mellett a szőke Klárika hajolt a fekete Remington gép fölé. Finom ujjacskái fürgén kopogták a sablonos hivatalos szöveget:

„Ha neked a Slezák Manyi jobban tetszik, mondd meg őszintén, de akkor örökre szakítunk. Én szerencsétlen, még hittem a szép szavaidnak. Azt hiszed, hogy nincs még egy ilyen szép férfi a földön, mint te? Vedd tudomásul, hogy a Korponai szombaton estére moziba hívott. Még tétovázom, de nem tudom, mi lesz ennek a vége. Hát tényleg nem szeretsz? Drága. Tudhatod, egy szó sem igaz abból, hogy én meg a Petneházi . . ."

A szomszéd asztalnál Ihász kartárs keze alatt sebesen pörgött a számológép:

„Ferikének egy új kabát, az annyi, mint 350, külön irhabéléssel 520. Eszti kinőtte már a kezeslábast, egy új 220 forint. KST-re levonnak százat, a lakás festésére félreteszünk 150-et, az annyi, mint . . ."

A szoba jobb sarkában középkorú, fekete csontkeretes szemüveget viselő nő, Zámoriné fel-alá sétálva diktált a beosztottjának:

„Végy egy félkiló lisztet, keverd el két tojás sárgájával, tégy hozzá öt deka vajat, némi törött borsot, csipetnyi sót, alaposan dolgozd össze a tésztát, majd sodrófával nyújtsd laposra . . ."

Kovács kartárs vaskos iratköteget másolt:

„Ha Salgótarjánt beikszelem, és mondjuk, a Dorogot 1:2-re veszem, azt hiszem, ez megfelelő lesz . . ."

S ekkor halkan nyílt az ajtó, és belépett a főnök.

A szép szőke Klárika kissé késve pillantotta meg felettesét. Zavarában nehezen váltott át levelében a megfelelő hangra:

„Árpád, én még mindig szeretlek. Jobban szeretlek, mint 45 mázsa cementet, és a szükséges hydraulikus emelőt még a mai napon beindítjuk önökhöz. Szállítóeszközről és üzemanyagról önök gondoskodnak."

Ihász kartárs így igyekezett menteni a menthetőt.

„Ha Sári néninek megadom a 200 forintját, akkor a tartozásom 14 652 000 forint marad, mely összeget beruházási célokra fordítja a vállalat. Az új gépek beszerzésével kapcso-

latos minden költség a Szegedi Vasárugyárat terheli."

Zámoriné tűzpirossá vált arccal hadarta:

„Olvasztott vajjal leöntjük a tepsit, és lassú tűzön megpirítjuk az elmaradt nyereségrészesedésért felelős személyt. Még kell kérdezni, mi okozta az idei második negyedév rossz eredményeit. Hiszen a munka helyes megszervezésével több mint 20 százalékkal emelhettük volna a gyár termelékenységét."

Kovács kartárs, a zseniális totó-fenomén nem vette észre a közelgő veszedelmet, és szorgalmasan jegyezte holtbiztos tippjeit:

„Komló—Ózdot beírom X 1-re, Pécs—Szeged 2 X . . ."

A főnök dühtől vörös arccal állt meg az íróasztal előtt, és ráordított Kovács kartársra:

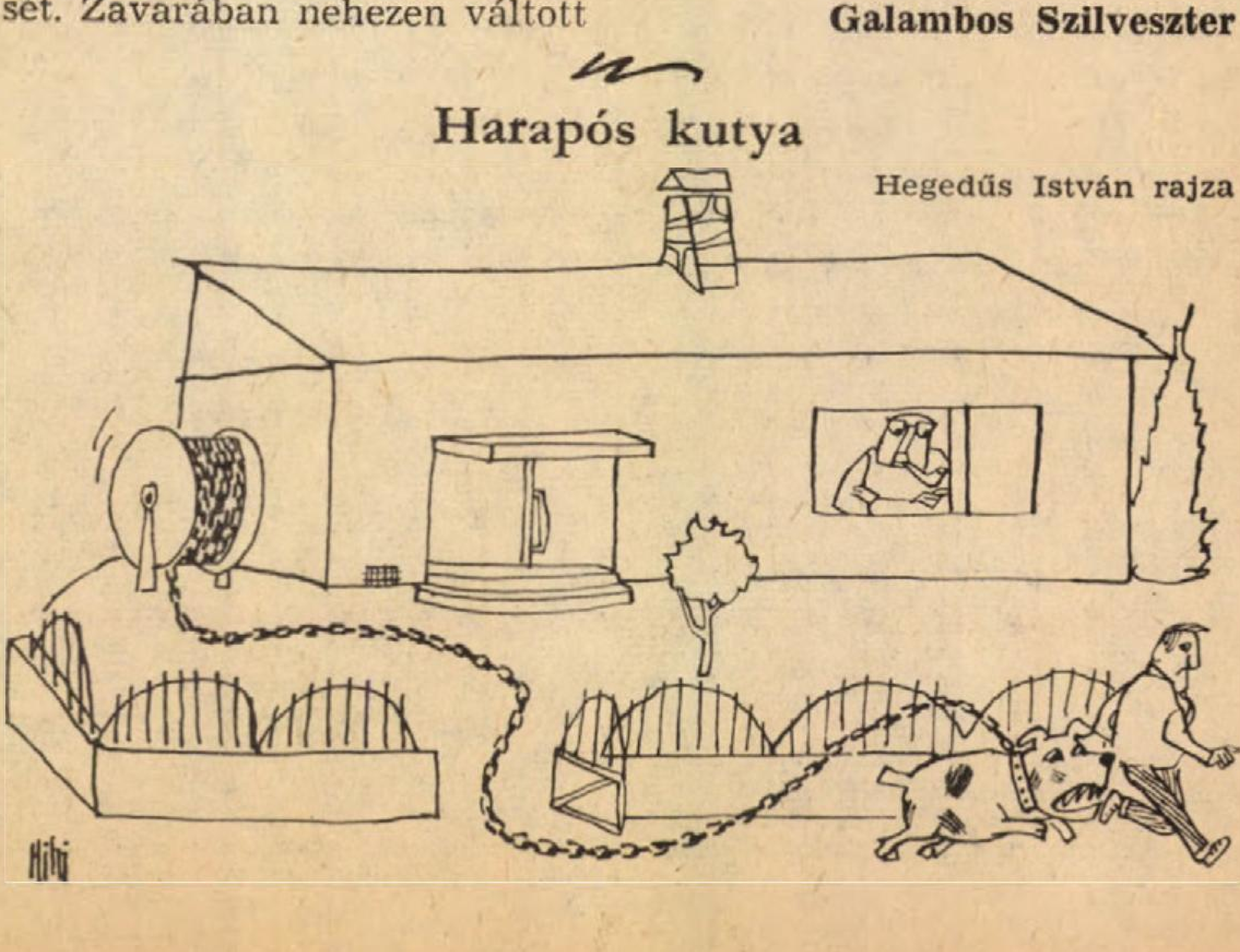
— Mi ez, kérem, mit csinál maga? Totózik munkaidő alatt? Adja ide azt a szelvényt! Ha ez még egyszer előfordul, fegyelmit kap. Szemei haragos szikrákat szórtak, és felháborodva az asztalra csapott:

— Azonnal javítsa ki! Pécs biztosan győz!

Galambos Szilveszter

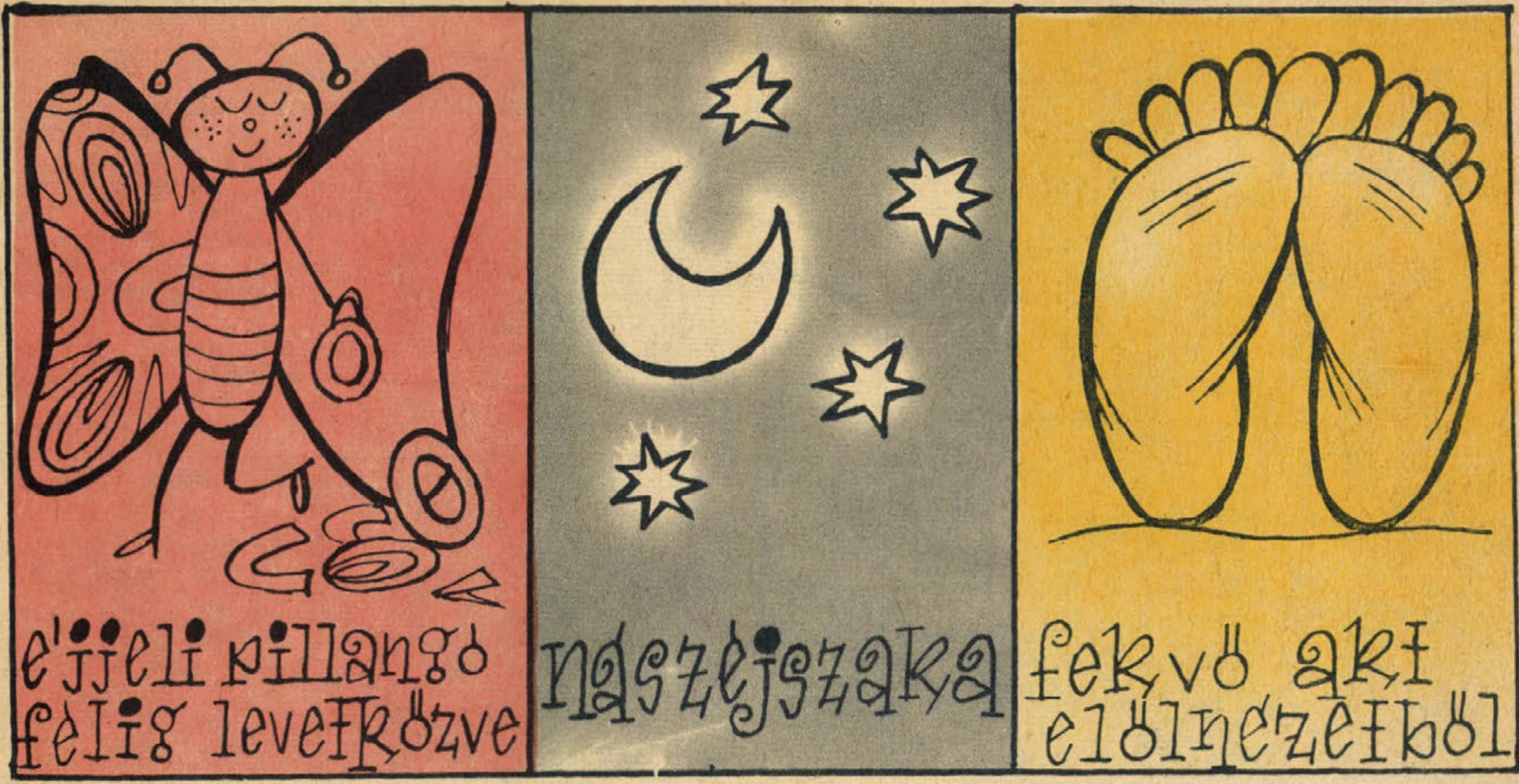
Harapós kutya

Hegedűs István rajza

Pikáns rajzok

Fülöp György rajza

Azok számára, akik hiányolják a sikamlós képeket

HÁLA

Egy éve álmodozunk róla, sóvárgunk utána. Talán egy filmsztárról van szó? Sokkal izgalmasabb valamiről: egy úgynevezett törpe tűzhelyről, amely nekünk, garzonlakásos háziasszonyoknak is módot ad arra, hogy sütőben süthessünk.

Az álom nemrégiben megvalósult. A tündéri kis tűzhely ott állt a családi „talponállóban" — a tenyérnyi garzonkonyhában, ahol egy személy épp hogy talpon áll —, hófehér az ajtaja és piros gombok szabályozzák rajta az áramot.

A gyerekek, a 15 éves Jutka és a 12 éves Öcsi, áhítattal nézték. Aztán brigádba tömörültünk, és értekezletet tartottunk: mit süssünk először, mi készüljön elsőnek a várva várt, és oly sokáig nélkülözött sütőben?

Jutka rakott krumplit javasolt, természetesen kolbásszal, mert ezt az új sütő el is várja.

Öcsi virslit ajánlott, mert bár azt platnin is lehet főzni, viszont ízletes hiánycikk.

A családfő egybesült húst javasolt, mert bármikor, bármi történik, ő kitart az egybesült hús mellett. Milyen lehet, ha sütőben sütik? Aztán így helyesbített:

— Elsőként a háziasszonyt illeti a választás joga. Mindig azt mondtad, te is szeretnél már egyszer egy kis süteményt sütni. Hiszen elsősorban ezért harcoltunk, a sütőért... Milyen tésztát gondolnál?

— Piskótát. Mert azt készen lehet venni...

F. Kovács Klára

a humor könyvéből

Egyik népszerű komikusunknak, aki évtizedekkel ezelőtt a Teréz körúti Színpad tagja volt, a szabója állandóan lefoglaltatta a fizetését, újabb és újabb tartozása miatt. A színház igazgatója végül is megsokallta a dolgot, magához kérette a szabót, és megkérdezte tőle, hogy miért hiteleznek folyton annak, aki sohasem fizet?

— Kérem — magyarázta a szabó —, ez a mi bevált módszerünk. Ha a művész úr eljön, kiválaszt egy szövetet, és megrendeli az öltönyt. Elérkezik az első próba ideje, mi még aznap beadjuk a keresetet. Mire kész az öltöny, már meg is van a marasztaló ítélet... Tessék csak ránk bízni, a művész úr a legjobb vevőnk...

CSORTOS GYULA Petschauer Attilával egy házban lakott. Történt, hogy egy alkalommal valamilyen csekélységen összevesztek, és mindketten sokáig haragot tartottak. Amikor azonban Csortos megbetegedett, Petschauer önfeláldozóan ápolta őt. Csortos felgyógyult, és a kapuban találkozott Petschauerrel. Az olimpiai vívóbajnok örömmel nyújtotta kezét a színész felé, és így szólt:

— Édes Gyula bátyám, csakhogy felgyógyultál!

Csortos mereven, barátságtalanul válaszolta:

— Kérem, a harag megy tovább...

FRICSAY RICHÁRD volt az első világháború alatt az I. honvéd gyalogezred zenekarának a karmestere. Amikor a török kormány a Vörös Félhold javára hangversenyeket rendezett, meghívták Fricsay zenekarát is. A sikeres szereplés után Fricsay kitüntetést kapott. Amikor a díszoklevelet ki akarták tölteni, a török követség tanácsosa megkérdezte a tolmácsként szereplő Germanus Gyulát, hogy a karmester milyen fronton küzdött.

Germanus gondolkozás nélkül válaszolta:

— A Gambrinus-fronton!

Ez bele is került az okmányba, és Fricsay sohasem tudta meg, hogy a török szöveg szerint ő a Gambrinus-étterem „frontján" küzdött a világháború alatt.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4443 — Kossuth Nyomda. Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.